

KIBRIS'TA

SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

EKİM 1997 YIL: 2 SAYI: 21 FİYATI: 100,000 TL.(KDV Dahil)

Dayanışma Fiyatı
250,000TL.

UK: 1 Str.

ÇARE; DENKTAŞ'IN "ULUSAL KONGRE" SINDE DEĞİL

DEMOKRATİK HALK KONGRESİNDEDİR!

Denktaş'ın başı bu sıralar çok dertli.

Avrupa Birliği (esas olarak Almaya ve Fransa) ABD ve İngiltere çıkarlarına karşı kedi çıkarlarını "barışçıl" yoldan savunmak için Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti hükümetini destekleyip ortalığı karıştırmak ve bulanık suda balık avlamak istiyor.

Türkiye ile Hazar petrolünün kontrolü konusunda problemleri olan ve bizim anavatanımızın, bizim mülkeyitimizin üstüne oturmakla meşgul gangasterilerin yönettiği Rusya ise, "sen misin bana Çeçenistan sorununu üreten" deyip Türkiye'ye bir Yunanistan ve Kıbrıs sorunu üretmek için her fırsatı değerlendirmeye hazır görünüyor.

Bunların sonuçları Denktaş'ın ve TC hükümetlerinin köşeye sıkışması oluyor. Çıkar çatışmaları bir türlü uzlaştırılmadıkça hem Yunanistan ve KC hükümeti hem de Türkiye ve KKTC hükümeti cepheleri göz göre göre ikisine de tuzluya patlayacak bir savaşa doğru

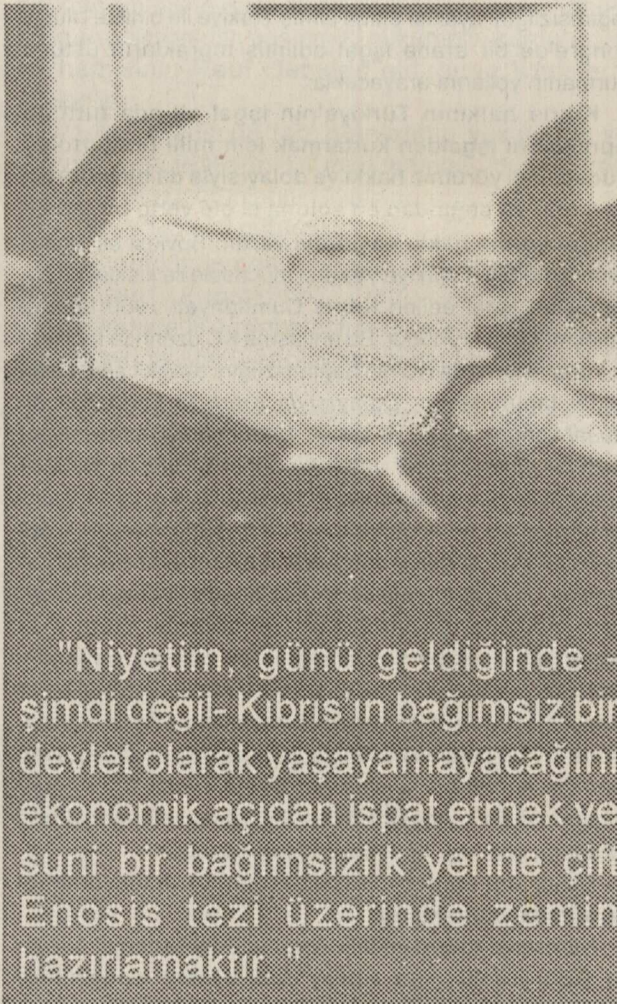
Başyazı

KSG VE YANLIŞ SİYASETLER

Anti-emperyalist birleşik cephe çalışması kaçınılmaz olarak bizleri Kıbrıs'ın geleceği açısından yanlısı siyasetler savunan ve uygulayan kişi, parti ve örgütlerle yüz yüze getirmektedir.

Bizim bu temaslar sırasında kesin ve sürekli olan bir tavrımız vardır. O da şudur, tüm bu birey ve örgütlere Birleşik Cephe programımızın mevcudiyetini ve Kıbrıs'ın geleceğinin ancak bu programın zaferi için çalışılırsa güvence altına alınabileceğini bildirmek. Onları bu program hakkında bilgilendirmek. Onlardan bu programımıza karşı tavrı takınmalarını istemek.

Bu birey, parti ve örgütlerden bazıları bizim programımıza karşı tavrı takınacaklardır. Bunlar görüşlerimize karşı düşmanca bir tavrı bile sergilemeler en iyi birey, parti ve örgütler arasında addedilmelidirler. Görüşlerini açıkça ortaya koymuşlardır, anlaşmazlıklarımız açıkça ortadadır, kendi kadroları ve kitlelerine de bu konuda tavrı takınmaları için fırsat sunmuşlardır. böylesi birey, parti ve örgütlerle yapılacak işler kesinlik kazanır. Tek tek konular da anlaşılır ve bu anlaşma çerçevesinde birlikte hareket edilir. Varılan anlaşmada biz tavrı (devamı 11. sayfada)

"Niyetim, günü geldiğinde - şimdi değil- Kıbrıs'ın bağımsız bir devlet olarak yaşayamayacağını ekonomik açıdan ispat etmek ve suni bir bağımsızlık yerine çift Enosis tezi üzerinde zemin hazırlamaktır."

itiliyorlar. İşler böyle devam ederse savaş çıkacak.

İşte Denktaş'a "Ulusal Kongre" lafları ettiren bu durumdur.

Bu konuda bir kaç problem var. Birincisi şu Denktaş'ın Ulusal Kongre'ye ne ihtiyacı var ki? 1983'te KKTC'yi kurarken Özker Özgür'ü çekmişler bir kenara ve KKTC'nin kuruluşunu onaylamazsan partini kapatırız demişler. Belki de başka şeyler yaparız demişler. Özker Özgür ve CTP de KKTC'nin kuruluşunu hemencecik onaylamış. Bunlar Özgür'ün anlattıkları. Bu sefer de Talat'ı, Akıncı'yı ve Durduran'ı bir kenara çekip TC'ye katılmazsanız (nokta nokta nokta bilmem anlatabildim mi?) deyip bu işi halladebilirlerdi. o zaman bu ulusal Konsey çağrısı da neyin nesi ki? Buna ne ihtiyaç var ki?

İşler 1983'e pek benzemiyor, 1983'de "bağımsız"

bir devlet kuruluyordu (hay sevsinler bunların bağımsız devletçiklerini) Bu "Kıbrıslı Türk" partisi kurmak isteyen solcu veya sağcı milliyetçiler için uygun bir zemin yaratıyordu. Onların ve partilerinin yok olup gitmesi sonucunu doğurmazdı. Şimdi bizzat bu "bağımsız" devleti yönetenler bizzat bu devleti yok etmenin planını ve hazırlığını yapıyorlar. Okur: "zaten yoktu ki, nasıl yok etsinler" diyebilir. Haklı da olacaktır. Gel gelelim, adına layık bir devlet ve hükümet var olmasa da, enternasyonl arenada kullanılan ve mevcudiyeti sayesinde Kuzey Kıbrıs'taki bazı zenginlerin ve serserilerin ceplerini doldurmalarını sağlayan bir siyasi mekanizma vardı. Partileriyle, parlamentosuyla, ordusuyla, polisiyle, hükümetiyle vs. vs. Şimdi bunların TC'ye entegrasyon sürecinde yok edilmesi ihtimali beliriyor. KKTC'deki partiler ya yok olacaklar, ya da Türkiye'de entegre olacakları partiler arayacaklar (yani yok olacaklar), uluslararası arenada boy gösteren diplomat geçinen baylarımız, Türkiye bürokrasisi bir büyüklük göstermezse, büyük ihtimalle işsiz kalacaklar, koskoca Cumhurbaşkanı Denktaş olacak sana basit bir vali. Okur: "şimdi koskoca bir hiçti, hiç değilse vali olur" demesin, Amerika'larda, İsviçre'lerde, Birleşmiş Milletler'de, efendime söyleyeyim dünyada bir siyasetçi olmak var, bir de vali olmak. O kadar kolay mı bu yükseklerden valiliğe düşmek. KKTC var diye hiçbir uluslararası anlaşmaya uymayıp Kıbrıs'ta ikamet eden Asil Nadir'ler var. Bunlara ne olacak KKTC TC ile entegre olursa? KKTC var görüldüğü için, o mevcut mekanizma var olduğu için cebini şişiren bir sürü serseri, bir sürü burjuva, bir sürü askeri ve sivil bürokrat var. Onlara ne olacak? Kaldı ki artık CTP, TKP ve YKP'nin arkalarını dayayacakları bir "demokratik, insan haklarını savunan, barışçıl" AB de var. Ya bunlar, git işine behey adam, senin planın bizim çıkarımıza ters düşüyor derlerse ve AB de bunlara arka çıkarsa?

Demek ki "Ulusal Kongre" gereklilik haline geliyor. Bunu gerekli olmaktan çıkaracak tek şey iyi bir savaştır. O zaman can havliyle herkes denileni yapar.

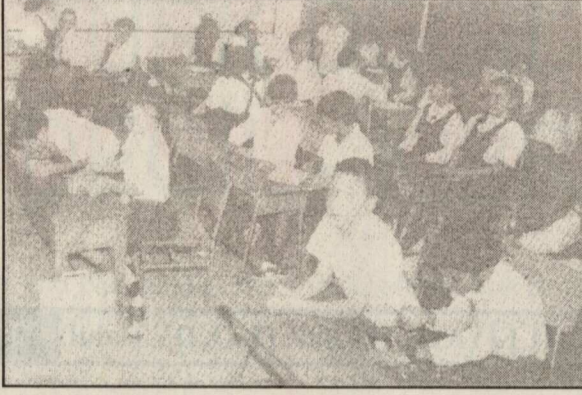
Savaş oluncaya kadar, ve savaş öncesi bu iş halledilmek isteniyorsa "Ulusal Kongre" gerekli gözüküyor.

İkinci problem "Ulusal Kongre"nin içeriğiyle ilgili. Kimileri temsil edeceğiyle ilgili. Giden Türk, gelen Türk mantığıyla Kıbrıs'ta Kıbrıslı Türk kalmadı denilebilir. Her halükarda azınlık konumuna düştüler. Kuzey'deki nüfusun büyük çoğunluğu Türkiye'den göçmen, yani kolonist Türkler ve Kürtler. KKTC'nin varlık nedeni ise

(devamı 2. sayfada)

1997-98 EĞİTİM YILI SOYGUNLA BAŞLADI

Okullar binbir sorunla açıldı. Veliler kendilerini bir karmaşa ve soygunun ortasında buldu. "Zorunlu bağış" adı altında birçok okulda velilerden zorla para toplandı. Okul kıyafeti, kitap parası derken özel ders soygunu veliyi perişan etti. Halkın çılgınlığına maalesef iki öğretmen sendikası da (KTÖS-KTOEÖS) duyursuz kalmaktadır.

Eğitimin ve sağlığın özelleştirilme süreci iyice hızlandı. Eğitimde ve sağlıkta kalite çok aşağılara çekildi. Özel okullar çığ gibi büyüdü. Yıllık 600 milyonu geçen harçlarla çocuklar özel ilkokul ve ortaokullarda okumaya zorlanıyor.

Tüm bunlar olurken devlet "para yok" iddiası ile bütçeden eğitime pay ayırmazken kendi yandaşlarına avanta dağıtmaktadır. Nitekim merkezleşmiş bazı okulları dağıtmak için kapanan bazı okulları açacağını diye "kapanan okulların tamiri" için (Yayla-Akçay) 2Milyar liranın üstünde harcama yaptı. Bu okullara rağbet yine olmayınca bu paralar havaya gitti. Güzelyurt Merkez'e

taşınan bu çocuklar için bu para merkez ilkokullarına ayrılırdı çok şeyler yapılırdı. Ama amaç bir-iki kişiyi daha bu avantadan yararlandırmak olduğu için halkın paraları yine boşa gitti. Merkez ilkokullarında bile en küçük harcamayı veliye yükleyen devlet kendi s o r u m l u l u ğ u n d a n

kaçmaktadır. Üstelik 15 yaşına kadar eğitim parasız ve zorunludur yasa maddesine rağmen...

Halkımızda büyük bir rahatsızlık yaratan eğitim sorunları yine halkın örgütlenmesi ile aşılabılır. Bu amaçla Okul-aile birlikleri "inek" gibi sağılma yerine eğitime demokratik bir şekilde katılan, baskı gurubu oluşturan örgütler olmalıdırlar. KTÖS-KTOEÖS de eğitimin demokratikliği, fırsat eşitliği, bilimselliği üzerinde halk yararına çözümler üretmek tavır koymalıdırlar. Aksi halde bu iki sendika, "kendi üyelerinin özel ders ve ekonomik sorunlarına hapsolmuş" imajını değiştiremeyecektir.

DEMOKRATİK HALK KONGRESİ... (1. sayfadan)

Kıbrıslı Türkleri korumak idi, Türkiye'nin Türk ve Kürtlerine yeni bir "Türk" devleti bahşetmek değil. Kıbrıslı Türkler olmamış KKTC'nin hiç bir anlamı kalmaz. Kaldı ki da. Ulusal Kongre çerçevesinde bu basit olgu yine basit bir soruna yol açar. Ulusal Kongre kimleri temsil edecek? İşte oğul Denktaş'ın "Kıbrıslı Türk Milliyetçiliğinin" faydası, işte CTP, TKP ve YKP'nin "Kıbrıslı Türk benliğini koruma mücadelelerinin" faydaları. Ve işte yurt dışı Kıbrıslı Türklerin kongrelerinin anlamı. Türkiye'nin Türklerinden ayrı olarak Kıbrıslı Türklerin de var olduğunu ve Ulusal Kongre'nin bunları temsil edeceği ilan edilecek. CTP, TKP ve YKP ve oğul Denktaş bu koruya katılacak. Gel gelelim bu "Vatandaş" edilmişler yani Türkiyelili kolonlar sorununu ortaya çıkaracak. Onlar bu Ulusal Kongre'de temsil edilecek mi, edilmeyecek mi? Bunun etrafında kavga çıkma ihtimali ve AB, Yunanistan ve KC hükümetlerinin kolonların temsiline karşı mücadele başlatması ihtimali vardır. CTP, TKP ve YKP'nin de böyle bir mücadele başlatma ihtimali vardır. Gel gelelim tüm bunlar "Ulusal Kongre" fikri etrafında verilen mücadeleler olacağı için Denktaş aşağı tükürse de kazançlı çıkacak, yukarı tükürse de. Kaybedecek olan tek grup Kıbrıs'ın, kolonlar da dahil tüm işçileri, emekçileri ve yurtsever entellektüelleri olacaktır. Burjuva milliyetçilik, Kıbrıslı Türklük mü, Türklük mü? çerçevesinde ve her halukarda da Kıbrıslı Rumlardan ayrı olmak çerçevesinde sürüp gidecek, hakimiyetini pekiştirecektir.

Denktaş'ın Ulusal Kongre isteğinin sonucu olarak TC ile entegrasyon otonom haklarla TC'ye bağlı "bağımsız" KKTC ve hatta Kıbrıs Federe Devleti bile çıksa veya savaş çıkıp işler başka yönere de aksa, Denktaş Ulusal Kongre'yi kurdurma çabasından hiçbir şey kaybetmez. İster Türk milliyetçiliği kazansın ister Kıbrıslı Türk milliyetçiliği kazansın, Kıbrıs halkının milli temelde bölünmüşlüğü perçinleşecektir. Bu bölünmüşlüğü yeni ve daha sağlam bir çivi çakılacaktır.

Kıbrıs'ın Güney'inde, Denktaş'ın bu amacını elde etmesinde elinden geleni esirgemeyen pek çok yoldaşları vardır.

Malum olduğu üzere, Güney Kıbrıs'ta hala hazırda bir Ulusal Kongre var olmaktadır. Denktaş Ulusal Kongre kurma planları yapadursun Klerides Ulusal Kongresini kurmuş da duruyor. Her işte olduğu gibi bu burjuva milliyetçiliği işinde de Klerides Denktaş'ı arkada bıraktı. KC hükümeti ve Güney'deki tüm partiler, Yunanistan ile birlikte bir "Ulusal Kongre" kurmuş durumdadırlar. Bu Ulusal Kongre Güney'de burjuva Kıbrıslı Rum ve/veya Rum milliyetçiliğinin aracı olarak rol oynuyor. Denktaş'ın istediği de budur işte. Nasıl ki, Kıbrıslı Rum burjuva ve sosyal milliyetçileri 1960 antlaşması üzerinden KC'nin bağımsızlığını ayaklar altına almış bir Yunanistan ile Ulusal Kongre'de bir arada KC'nin işgal edilmiş topraklarını kurtarmayı tartışıyorlarsa, Denktaş da Kıbrıslı Türk ve Türk koloncusu burjuva ve sosyal

milliyetçileri 1960 antlaşması üzerinden KC'nin bağımsızlığını ayaklar altına almış Türkiye ile birlikte Ulusal Kongre'de bir arada işgal edilmiş toprakların üstüne oturmanın yollarını arayacaklar.

Kıbrıs halkının Türkiye'nin işgal altında tuttuğu topraklarını işgalden kurtarmak için milli bir kurtuluş mücadelesi yürütme hakkı ve dolayısıyla da tüm Kıbrıslı partilerin en sağından en soluna el ele verip bir ulusal kongre kurma hakkı ve görevi vardır. Böylesi bir Ulusal Kongre, hedefini Türkiye'ye karşı mücadele ile kısıtlayamaz. Toprakları işgal edilen Kıbrıs Cumhuriyeti 1960 Londra antlaşmasının ürünüdür. Bu antlaşma KC üzerinde İngiltere ve Yunanistan'a da KC'nin bağımsızlığını ayaklar altına alan haklar tanımaktadır. Dolayısıyla Kıbrıs'ta kurulacak bir Ulusal kongre ancak ve ancak 1960 Londra antlaşmasını yerle bir etmeyi hedef alırsa bir anlama sahiptir. Sadece bu antlaşmanın sonuçlarından biri olan Türkiye'nin işgalini hedef alan ve bu hedefe varmak için Yunanistan'la ittifak kuran bir milli kurtuluş mücadelesi Kıbrıs'ta abesle işgal etmektedir. Aynı zamanda bu Ulusal Kongre sadece Kıbrıslı Rum partilerinin birliği ile ve sadece Güney'de oluşturulabilecek bir yapılanma ile de olamaz. Veya tam tersi. Sadece Kıbrıslı Türk ve koloncu partilerin birliği ile ve sadece Kuzey'de oluşturulacak bir yapılanma ile de olamaz. Kıbrıs'ın tüm partileri bu Ulusal Kongre'de yer almalıdırlar. Kıbrıs'ta ancak bu şekilde gerçekten Ulusal bir Kongre oluşturulabilir. Ancak böylesi bir Ulusal Kongre Kıbrıs sorununu çözmeyi hedefleyebilir ve çözebilir.

Bizim anti-empyalist cephe şiarımızın tüm mantığı da burada yatmaktadır.

Kıbrıs'taki tüm partilerin önlerinde iki seçenek vardır: **Ya Güney'deki veya Kuzey'deki Ulusal Kongrelere katılmak, ya da hep birlikte anti-empyalist cepheyi kurmak.** Güneyde "Türkiye'nin işgaline son vermek için herkesle birleşmeli" ayaklarında, Kuzey'de Ulusal Kongreye katılmayız ama "Kıbrıs Türk benliğini korumak, Kıbrıs Türklerinin güvenliğini garantilemek için herşeyi yaparız ayaklarında burjuva milliyetçiliğine çanak tutan tüm partiler ve bireyler bizim anti-empyalist cephe siyasetimize gerçekten ve kesinkes karşıdırlar. Bu partilerin ve bireylerin Türk ve Yunan emperyalizmine karşı mücadele diye bir sorunları yoktur. Bu parti ve bireylerin Kıbrıs'ta burjuva milliyetçiliğinin köküne kibrit suyu ekmek diye bir sorunu yoktur. Ve burjuva milliyetçiliğine ve emperyalizme karşı mücadele etmekte ısrarlı ve kararlı olmayanlar, bu mücadelede "azıcık" tavizler vermeye hazır olanlar, Kıbrıs'ı kurtuluşa götüremezler. Ama Onlar Kıbrıs'ın savaşa götürülmesinde rezil bir rol oynayabilirler.

Kıbrıs'ın tüm partilerinin bugünden yarına Ulusal bir Kongre (anti-empyalist cephe) kurma ihtimalleri azdır. Kıbrıs'ın işçileri bu siyasete kazanılmamış bu partileri böyle bir siyasete zorlamak imkansız olacaktır. Bunlar böylesi bir

TÜRKİYE MAFYASI'NIN KARAPARA VE UYUŞTURUCU YOLU KIBRIS'TAN GEÇER

Eylül Ayı içerisinde arka arkaya Türkiye'den gelen uyuşturucu yakalandı. Piyasa değeri milyarlarca lira olan uyuşturucu ele geçerken "babalar" ortada yok.

Hükümet hızlı kararlarla ülkeyi "kumar cennetine" çevirirken peşi sıra açılan yeni kumarhaneler halkın tepkisini çekmektedir.

Avrupa Uyuşturucu Jeopolitik Gözlemevi'nin yayınladığı uyuşturucu raporunda, Türkiye çıkışlı uyuşturucunun arkasında Tansu Çiller, Mehmet Ağar, Sedat Bucak, Ordu ve MHP'nin olduğunu vurguladı. "Susurluk Mafyası" diye ortaya çıkan soyguncu, katil çetelerinin uyuşturucu tacirliğinde de başrol oynadığı bilinmektedir. Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta "Kumarhaneler Kralı" olarak bilinen Ömer Lütfi Topal'ın öldürülmesinde başrol oynayan Abdullah Çatlı; Çatlıyla cinayet ve uyuşturucu şebekesi oluşturan asker, polis, politikacılar devletin bizzatıhi kendisi değildir ?

Uyuşturucuyu Avrupa'ya sevkederek devlet mafyası gelen karaparayı kumarhanelerle, gece kulüpleriyle, naylon bankalarla "aklayarak" Türkiye'ye aktarmaktadır. Tüm bunlar olurken bizim "efendilere" ne kadar pay düşmektedir acaba?

gelişime karşı ellerinden geleni ardlarına koymayacaklardı. Burjuva milliyetçiliğinin hakim olduğu bu şartlarda bizim siyasetimizi teşhir ve tecrit etmekte pek zorlanmayacaklardı.

Gel gelelim, bizim de bu tür partileri ve bu tür bireyleri teşhir edecek silahlarımız mevcuttur. Bu silahlardan birini de, burjuva milliyetçiliğini de olduğu gibi yine bizzat bu baylarımız hazırlamışlardır. O da barış silahıdır. 1960 Londra antlaşmasının ve bu antlaşma üzerinden Kıbrıs'ta hak iddia eden tüm emperyalist devletleri hedef almak zorunlu mu geliyor?, "milli" hislerinizi mi yaralıyor?, Kıbrıs halkının ve dünyanın barışsever halklarının Kıbrıs'ın kurtuluşunu sağlamak için yeterli güce sahip olduğuna inanmıyor musunuz? Pekala, ama siz barış diyorsunuz. Çok barışsever olduğunuzu ilan ediyor, sizlere oy veren işçi ve emekçileri barışseverler olarak peşinize takıyorsunuz. O zaman hem güneydeki, hem de kuzeydeki ulusal kongrelere alternatif olarak tüm Kıbrıslı partilerin katıldığı bir barış kongresi niye örgütlemiyorsunuz. Bu ulusal kongreleri, bu ulusal kongrelerin doğrudan veya dolaylı destekleyicisi olan tüm partileri savaş kışkırtıcısı partiler olarak ilan eden bir barış kongresi niye kuruyorsunuz?

Kıbrıs'ın tüm barışseverlerini ulusal kongrelere karşı Barış Kongresi kurmaya çağırıyoruz. Hem Denktaş'ın, hem de Klerides'in ulusal kongrelerinin esas alternatifleri Kıbrıs çapında bir ulusal kongre, yani anti-empyalist birleşik cephe. Halkımızın kurtuluşunu örgütleyecek olan birleşik cephenin oluşturulabilmesi için barışa ihtiyaç vardır. Burjuvalar arası savaş her zaman halkların zararına olmuştur. Birleşik cephe çalışmasının da zararınadır. Barış için savaşmak her zaman şerefli bir görev olmuştur. Kıbrıs'ta barış ancak ve ancak tüm Kıbrıs çapında ortak örgütler üzerinden sağlanabilir. Barış için savaşmayanlar, barışın sağlanmasının önüne engeller çıkararak şerefsiz kişiler ve partilerdir.

Kıbrıs'ın Rum ve Türk halkı, Kıbrıs'a göç etmiş Türkiyelili Türk ve Kürt göçmenler, savaşa izin vermiyelim. Savaşı ve barışı tartışalım ve tartışalım bu tartışmada barışı muzaffer kılalım. Barış için sokaklara çıkalım.

**Barış ve yine barış,
Kahrolsun savaş kışkırtıcıları!
Kahrolsun milletlerarası savaş
kışkırtıcıları!
Kahrolsun Kıbrıs'ı milletlere bölenler !
Kahrolsun Kıbrıs'ın milletlerini birbirine
düşman edenler !
Milli düşmanlıklar yenilecek, işçiler
birleşecek !
Yaşasın enternasyonalizm !**

DEVLET FAŞİZMİ HER YERDE AYNI

Geçtiğimiz ay Limasol'da öldürülen Can Necip'i kimlerin öldürdüğü konusunda bir yazı yayımlayan Ergatiki Demokratia (İşçi Demokrasisi) adlı dergi, devleti ve devlet destekli faşist örgütlenmeyi suçlu ilan etti.

Rum Kesiminde yayımlanan derginin yayımına göre Rum burjuva basını öldürülen Can Necip'i önce "mafya babası" sonra "Türk casusu" daha sonra "Tasos İsak'ın katili" olarak ilan etti. Tüm bu suçlamaların kısa sürede yalan olduğu ortaya çıktı. Nitekim İsak'ın öldürüldüğü dönemde Can İngiltere'deydi.

Ergatiki Demokratia'ya göre Can, yurtsever bir Kıbrıslıydı. Güney'de sürekli demokratik eylemlere katılır, sonrasında Rum Gizli Servisi'nin baskısına uğradı. Can diğer Kıbrıslı anti-şovenistlerle birlikte "Kıbrıslı Türklerin Haklarını Savunma Komitesi"ni kurmuşlardı.

Derginin en önemli vurgusu ise Can'ı Rum-Yunan faşist devletin kurup, organize ettiği faşist "Gönüllü Tugaylar" örgütünün öldürdüğüdür. Dergi Güney'deki tüm ilericilere çağrıda bulunarak, Can Necip cinayetini kınamalarını ve soruşturmanın takip edilmesini istemektedir.

HAYVANCI EYLEMİ LEFKOŞA'YI SARSTI

Yüksek enflasyon, kuraklık ve yöneticilerin soygun anlayışı hayvan üreticilerini sokağa döktü. Yüzlerce üretici eylem yaparak hükümeti protesto etti. Araçlarla, ölen hayvanlarıyla Lefkoşa sokaklarında "Bakanlar burada, yiyiciler nerede?", "Hayvan aç, hayvancı aç", "bizi borca gömdünüz" diyerek eylemlerini sürdürdüler.

Meclis önüne gelen üreticiler meclisin avlusuna ölü bir dana ve bir koyun bıraktılar.

Yüksek seyreden bir enflasyon ve izlenen politikalar sonucu borç batağına saplanan üreticiler, Bakan Kenan Akın'ın açıklamalarının yalan olduğunu söyleyerek tepki gösterdiler. Üreticilerin eylemleriyle ilgili açıklamalar yapan Rauf Denktaş "hayvanların

açlıktan ölmesine isyan ettim" dedi. Üreticiler ise izlenen soygun politikasının başındaki hükümetin kurdurucusu ve hamisinin Rauf Denktaş olduğunu bildiklerini söylediler.

Verilen kredilerin faiz oranlarının yüksek oluşu, hayvan yemi fiyatlarının sürekli artması, buna paralel olarak et ve süt ürünlerinin fiyatlarının yerinde sayması üreticileri yökoluşa götürdü.

Üretici sektörlerden birisi olan hayvan üreticileri de üretimden koparılmak için planlı olarak sömürülmektedir. Karapara, fuhuş ve kumar sektörüne verilen ayrıcalıklar üreticilerden esirgenmektedir.

KIBRIS'TAN KISA KISA

KURAKLIK TAZ MİNATLARINDA

YOLSUZ LUK

Ülkemizde ağır geçen kuraklık sonucu perişan olan tarım üreticilerine, Genel Tarım Sigortasının ödeyeceği katkıda da yolsuzluk ortaya çıktı.

Kurak bir iklimde olan ülkemizde tarım üreticilerinden kesilerek oluşturulan fon sürekli yağmalandı.

Bu yıl da Genel Tarım Sigortası Fonu'ndan ekim yapan üreticiye ödeme yapılacağı duyulunca yolsuzluk faaliyetleri arttı.

Paşaköy'de birçok "siyasinin" de içinde bulunduğu kişiler sahte evrak düzenleyerek fondan para koparmaya çalıştılar. Olay ortaya çıkınca siyasiler kahraman kesilerek "dürüstlük" tablosu çizdiler işin ilginç yanı ülkede 700 bin dönüm ekilebilir arazi varken bir kısmı ekilmezken, fondan para alabilmek için 872 bin dönümlük müracaat yapıldı.

Yolsuzluk, soygun, vurgun düzeni sahte yüzünü her adımda gösteriyor.

YEDEK SUBAY EĞİTİMİ TÜRKİYEDE

Zorunlu askerliğin dayattığı "görev" gereği askere alınan üniversite mezunları bundan böyle yedek subaylık eğitimlerini Türkiye'de yapacak. İstanbul, Ankara ve Konya'da eğitim görecektir yedek subay adayları bu uygulamadan son derece rahatsız olduklarını belirtiyorlar.

Bu uygulamalar halkın tedirginliğini iyice artırmaktadır. "yakında çocuklarımızı Hakkari'de, Kuzey Irak'ta askerlik yaparsa şaşmamak lazım" diyorlar.

İşin gerçeği, bu güne kadar Kuzey Kıbrıs'ta verilen yedek subaylık eğitiminin sorumluluğu ve sorumluları TC askerleri değil miydi? O zaman Türkiye'ye götürmek niye mi? TC'nin herhangi bir ili (ilçesi) olduğumuzu iyice belleyselimi diye.

CTP, İNGİLİZ İŞÇİ PARTİSİ'NDEN İCAZET ALDI

İngiltere'yi ziyaret eden CTP Genel Başkanı Mehmet Ali Talat, İngiliz İşçi Partisi yetkilileriyle görüşerek "sosyalist Enternasyonal" üyeliği için destek istedi. İşçi Partisi'nin destek sözü verdiğini belirten CTP yetkilileri tam üyelik gerçekleşene kadar işçi partisi ile "kardeş parti" olacaklarını vurguladılar.

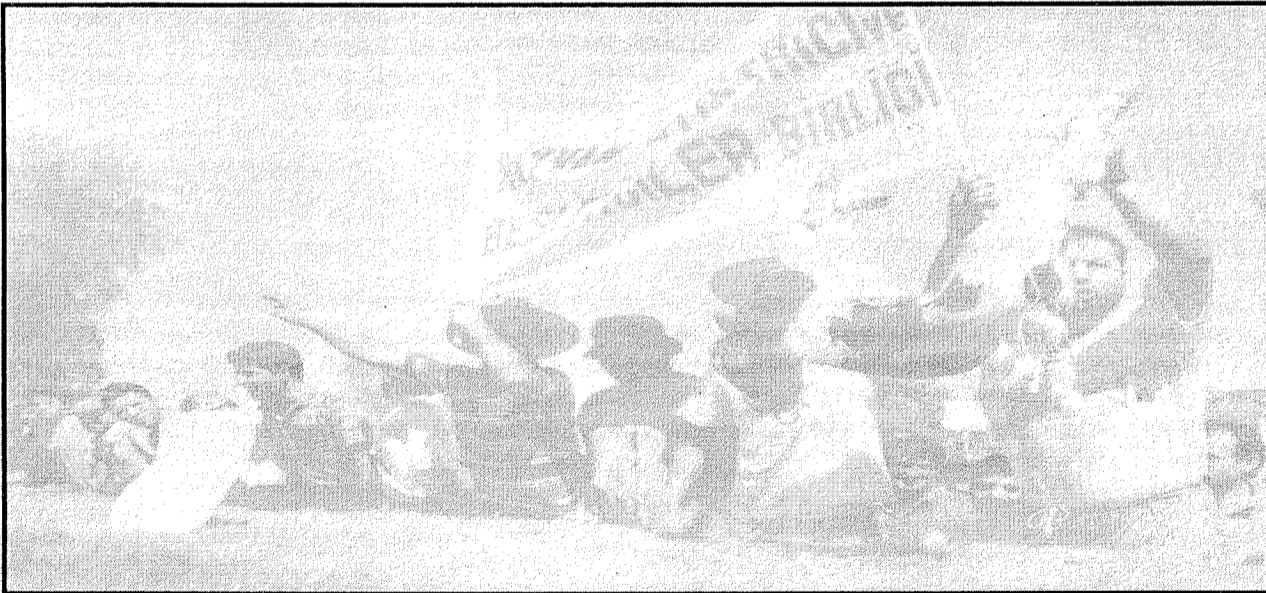
"Sosyalist Grup" lideri Poulina Green'le görüşen Talat bol övgü aldı. Poulina Green Talat için "Sayın Talat benim özellikle saygı duyduğum akılcı ve alternatif Kıbrıs Türk Siyasi Sesinin Temsilcisidir" dedi.

"Sosyalist Enternasyonal'in" "Sosyalistliğinden" faydalanmak isteyen CTP nasıl sosyalist olduğunu ortaya koyuyor. Ülkemizde birçok egemen üs bulunduran işgalci İngiliz Emperyalizminin yeni patronu İşçi Partisini kardeş parti ilan eden CTP nasıl sosyalist olduğunun altını çiziyor. AB'nin "gözdesi" olma yolunda YKP ile yarışıyor.

ayın fıkrası

Bir Arnavut oğlanı İstanbul'a gitmek üzere vapura binmiş. Vapurun kaptanı Arnavut oğlanı tutulmuş bir anda. Ve, fırsatı yakalayınca bastırırvermiş. Arnavut oğlanın çığlıklarını, bastırılmak için de durmadan vapurun düdüğünü çaldırılmış.

Bu olaydan yıllar sonra Arnavut oğlanı, İstanbul'da gezerken bir gün, bir vapurun düdüğünün sürekli olarak çalındığını duyunca şöyle demiş: **Ulan more, gene bir Arnavut oğlanını düzüyorlar.**

AYIN İNCİLERİ

* Barış trenini engelleyen TC yönetimi "Bunlar PKK'nın destekleyicileridir" diyerek güç gösterisi yapmıştır.

Barış etkinliğine katılan Güney Afrika Ulusal Meclis Üyesi Gora İbrahim "Engellemeler gücün değil, korkaklığın göstergesidir" diyerek en güzel yanıtı vermiştir.

* Denktaş "Bu kritik dönemde ulusal meclis gereklidir" diyerek yeni bir operasyon başlattı. Bu meclise kulüplerin de katılabileceğini vurgulayanlara en iyi cevap Avrupa Gazetesinden geldi. "Anladık Futbol kulüpleri çağrıldı ama gece kulüpleri de çağrılacak mı?"

* "Koyunlarımıza Türkiye'den saman, insanımıza Türkiye'den su gelecek"miş. Oysa ülkemize Türkiye'den "demokrasi, insan hakları" çoktan geldi. Kutlu Adalı cinayeti, başçavuşların marifetleri sudan samandan önce gelmedi mi?

BİR YAYIN
BİR BELGEHaklar ve Özgürlükler Bülteni,
Özel Sayı 3, 1995

DEVLETİN ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ

(Sayı 20'den devam)

Mahmutbey Katliamı

İstanbul Mahmutbey'de polisler tarafından gerçekleştirildiği operasyonda 19-20 yaşlarında üç genç katledildi.

Mahmutbey'deki infaz yerinde İnsan Hakları Derneği'nin hazırladığı raporda katliamın tam bir senaryo olduğu ortaya çıkarıldı. İHD'nin hazırladığı raporda şunlar yer alıyor: "Evin örgüt evi olmadığı, 6 kişilik bir ailenin sürekli kaldığı saptanmıştır. Tüm kurşulların gençlerin öldürüldüğü yöne doğru kullanıldığı, yani tek yönlü atış yapıldığı anlaşılmıştır. Evin talan edildiği, tüm camların kırıldığı, sırf zarar vermek için güvenlik güçlerince bardak-tabak, herşeyin kırıldığı görülmüştür... Ailenin anlattıklarına göre gençlerden biri salonda, biri mutfakta, biri de yatak odasında öldürülmüştür. Katledilen Cengiz GÖZENEK balkona çıkarak "teslim oluyorum" dediği halde, kapıyı kırarak giren timler tarafından balkondan sürüklenerek içeri alınıp öldürüldüğü yakınlarınca ileri sürülmüştür. Ölenlerin tümünün de ev kıyafetleriyle oldukları, silahların cesetlerin uzağında ve sol tarafında bulunduğu bir gerçekliktir.

27 Ocak 1992'de Mahmutbey'de bir evde kuşatılan ve ardından katledilen İsmail Cengiz GÖZENEK, servet ŞAHİN, Mustafa ATEŞ ile ilgili olarak katliama katılan polisler aleyhine dava açıldı. İlgili duruşma 10 Nisan 1995 günü Bakırköy 3. Ağır Ceza Mahkemesinde görüldü.

Bu davanın açılması için başvuru 3 yıl önce yapılmıştır. Katledilen devrimcilerin ailelerinin ve avukatlarının ısrarlı takibi sonucu davanın başlayabilmiş olması bile savcıların davayı açma konusundaki isteksizliğini gösterdi. Dava açıldıktan sonra ise iddianamede "meşru müdafaa" olgusunun peşinen belirtmiş olması, davanın seyrinin nasıl olacağı hakkında bir fikir sahibi olmaya yetmektedir.

Nitekim mahkeme duruşmada dinlenen tüm katliamcı polisler aynı sözü tekrarladılar "Ateşle karşılık verdiler. Meşru müdafaa yaptık".

Davada yargılanan Başkomiser Remzi KAYA, Şefik KUL, Hasan ERDOĞAN, Mehmet ŞAKİR, İsmail ALICI, Bayram KARTAL, Hüseyin DOĞRU ve Cüneyt YEŞİL çevrede güvenlik aldıklarını ve ateş etmediklerini söylerken evin içine girenlerden Birol ABANOZ, Selim KOSTİK, Adnan TAŞDEMİR "Bizler çelik yelek giydik, çelik yelek giymiş vaziyette evin kapısına doğru geldik ve kapıyı kırdık içeri girmeden kapının önünde bize ateş eden maktüllere hedef gözetmaksizin ateş ettik. Görevimizi yaptık, beraatimizi istiyoruz" dediler.

Duruşmadaki polislerin bir çoğunun daha önce de Tuzla, 12 Temmuz, 17 Nisan, Bahçelievler gibi katliam davaları ile işkence davalarında da adının geçmesi, bu davanın bir başka göze çarpan özelliği idi.

Bülent ÜLKÜ Gözaltına Alındıktan Sonra Katledildi

Mart 1992'de gözaltına alınan Körfeze Bakış gazetesinin yazışmaları müdürü ve sahibi olan Bülent ÜLKÜ Bursa'nın Uludağ yolu 12. kilometresinde ormancılar tarafından yaralı olarak bulundu. Hastaneye kaldırılan Bülent

ÜLKÜ kurtarılamayarak yaşamını yitirdi. Bülent ÜLKÜ'yü bulanların anlatımlarında, gözlerinin gözbacı ile bağlı olduğunu belirttiler. Daha sonra yapılan incelemede, cesedin üzerinde gözbacı, elbise ve özel eşyaları olmadığı görüldü. Bülent ÜLKÜ'yü katleden kurşun sol gözünden girmiş kafatasını parçalamıştır Kurşunun 40 cm. mesafeden sıklığı, vücudunda açık ve belirgin işkence izlerinin olduğu el ayak bileklerinde kelepçe ve ipin bıraktığı izlerin olduğu, koltuk altlarında askıya alındığına dair izlerin olduğu, alnında ve şakağında sigara izlerinin olduğu, el parmaklarında ise parmak izi alınmasında kullanılan mürekkep lekesi izlerinin olduğu gözlemlendi.

Bülent ÜLKÜ'nün cesedini Bursa Adli Tıp Morgunda Gemlik Karacaali'de oturan babası Hüseyin Hüsamet'in ÜLKÜ tesbit etti. Olayla ilgili Avukat Bedii Yarar'ın polisin cesedin incelenmesini engellemeye çalıştığını, cesedi teslim aldıktan sonra incelediklerinde; vücutta işkence izleri, başında, ellerinde ayaklarında sigara yanıkları, ellerinde kelepçe ve ip izlerinin olduğunu söyleyerek gözaltına alınmış olduğunu belli olduğunu söyledi.

16-17 Nisan
Katliamı

16-17 Nisan 1992'de İstanbul'da 4 ayrı evde, Sabahat KARATAŞ, Eda YÜKSEL, Taşkın USTA, Sinan KUKUL, Arif ÖNGEL, Ahmet Fazıl Ercümet Özdemir, Hüseyin KILIÇ, Satı Taş (KILIÇ), Ayşe Nil ERGEN, Ayşe Gülen UZUNHASANOĞLU İstanbul polislerinin ağır silahları ve bombaları kullanarak yaptığı saldırılar sonrasında katledildiler.

Bu gelişmelerden sonra "Polisin sağ yakalamak gibi bir amaç gütmeyen, Açıkça katletmek için operasyon yaptığı" gerekçesiyle avukatlar, 28 Nisan Kadıköy Cumhuriyet başsavcılığına polislerin "kasten adan öldürmek" suçunu işledikleri iddiasıyla suç duyurusunda bulundular.

Kadıköy Cumhuriyet Savcılığı aradan 3 yıl geçtikten sonra ve sadece Çifttehavuzlar'daki katliamla ilgili olarak göstermelik bir dava açtı.

11 devrimciyi katleden polisler için açılan davanın ilk duruşması, 14 Haziran 1995 Perşembe günü Kadıköy 2. Ağır Cezası mahkemesinde yapıldı. Duruşma başlamadan önce Kadıköy'ü adeta işgal eden polis 200 kişiyi gözaltına alarak duruşmanın izlenmesini fiilen engellemeye çalıştı. Polis mahkeme salonunda da uluslararası gözlemciler, avukatlar ve basın mensupları üzerinde terör estirdi.

Duruşmayı Almanya, İtalya, Fransa; Hollanda, Yunanistan ve İngiltere'den Uluslararası Kamuoyu adına gözlemci

olarak gelen 12'si avukat, 17 kişilik bir delegasyon izledi.

İngiliz avukatlardan Pierre MAKHLOUF, Cetrin LEWIS ve Judy JAGMCHAN ön duruşma ile ilgili düşüncelerini şöyle belirttiler.

Pierre MAKLOUF: (...) Sanıklara daha önceki ifadeleri hatırlatıldı. Ve bunun üzerine soru soruldu. Böyle bir davada sanıkların önceki ifadeleri, tanık ifadeleri, dosyada bulunan kayıtlar, balistik raporları ve belgeler gözönüne alınarak sorular sorulması gerekirken, böyle yapılmadı. Her şey çok üstünkörü sorulup geçirildi.

Müdahil avukatların soru sormaları kısıtlandı. Sorudıkları sorular kısıtlanarak sanıklara sorulurken, sanıklardan gelen cevaplar da katiplere yazdırılırken düzeltililiyordu.

(...) Sanıklar birçok kişiyi öldürmekten yargılanıyorlardı. Ama umurlarında bile değildi. Ceza alma kaygıları yoktu. Dördüncü sanık ifade verirken güliyordu. Bu kişi daha önceki ifadesini diğer sanıkların arkadaşlarıyla birlikte verdiğini kabul etti. Böyle birşey Avrupa'da olsa, bu sanığın ifadeleri kabul edilmez, geçersiz

sayılırdı. Duruşma salonuna 15 kadar sivil polis girmiş, ilginç bir nokta, bu sivil polisler, o an sanık konumunda bulunan bir polisten emir aldılar. Herhalde amirleri olsa gerekti. Müdahil avukatlara ve bize düşman gibi davrandılar. Tehditkardılar. Mahkeme heyeti bu duruma seyirci kaldı. Mahkeme heyeti müdahil avukatları suçladı ve sivil polislerin yarattığı kaos nedeniyle duruşmanın gizli yapılması kararı alındı.

Duruşma Salonunda Mahkeme
Heyeti Polise Tabi Oldu:

Salona izleyici olarak giren sivil polisler, sanık polislerin koruması gibi hareket ederek, salonda fiilen ipleri ele aldılar. Salonda bulunan gazeteci, gözlemci, heyet ve müdahil avukatlara küfürlü satışmalar ve tehditler savurdular.

Sonu Belli Göstermelik Dava:

Savcı iddianamesinde, suç fiilinin ve faillerinin sabit olduğunu, ancak sözkonusu fiilin "görev gereği" yapıldığı için, sanıkların beraat etmelerini istedi.

Davada Yargılanan Sanıklar

Reşat ALTAY (İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürü), İbrahim ŞAHİN (Özel Harekat Daire Başkanı), A. Vasfi KARA (Şu an Belçika'da), Mehmet Şakir ÖNCEL, İsmail ALICI (İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürlüğünde başkomiser), Adnan

TAŞDEMİR (Tunceli Emniyet Müdürlüğü'nde görevli), Ruhi FIRAT (Terörle Mücadele'de görevli), Aslan PALA, Mehmet DÜZGÜN, Adalet ÜZÜM, Mehmet Baki AVCI, Şenel KARAMAN, Ömer Mesut YAĞCIOĞLU, Ali TÜRKEN, İsmail TÜRK, Yahya Kemal GEZER, Zülfikar ÇİFTÇİ, Sönmez ALP.

30 Nisan 1992'de Adana Kurtuluş Mahallesi'nde, Sıddık ÖZÇELİK, Esma POLAT, Güven KESKİN polisin düzenlediği operasyon sonucu katledildiler. "Teslim olun çağrısı yaptık, Olay yerine savcı da getirdik, ateşle karşılık verdiler." şeklinde yapılan resmi açıklamalar gerçekleşen infazı gizlemek için, üç kişinin katledildiği evden dışarıya bir kurşun atılmamıştır. Çünkü evde silah bulunmamıştır. Polislerin elinde böyle bir belge yoktur. Açıklayamamışlardır. Katliam sonrası verilen demeçler, yapılan açıklamalar, gerçekleştirilen infazı gizlemeye yöneliktir.

4 Mayıs 1992'de Ankara'nın Dikmen semtinde Sokullu, Narlı sokakta Halil ATEŞ, Solmaz KARABULUT, Fikri KELEŞ, Ali YILMAZ polisin düzenlediği operasyon sonucu katledildiler. Katliamı anlatan gazeteci H. UYSAL "Teslim ol çağrısı yapılmadan 15-20 civarında makineli tüfekle, 20 dakika kadar taranarak bina delik deşik edildi, evden tek bir tabancayla karşılık verildi. Ardından ev makineli tüfeklerle tekrar yayılım ateşine tutuldu. Bu arada evden bir bayan sesi duyuldu. Bu sesi duyunca polislerden biri, iki bomba isteyerek, eve ard arda iki bomba attı. Gürültü ve patlamanın ardından, polis 'Etrafınız sarıldı, teslim olun' çağrısı yaptı".

Olayın tanıklarının anlatımlarından da anlaşıldığı gibi, açık bir katliam daha gerçekleşti.

İsmail AKARÇEŞME Katledildiler

13 Temmuz 1992'de İstanbul-Kasımpaşa, Kulaksız'da bir eve Terörle Mücadele Şubesi, Özel Tim görevlileri ve bunlara bağlı ekipler tarafından gece gerçekleştirilen operasyonda Nurten DEMİR, ve İsmail AKARÇEŞME katledildiler.

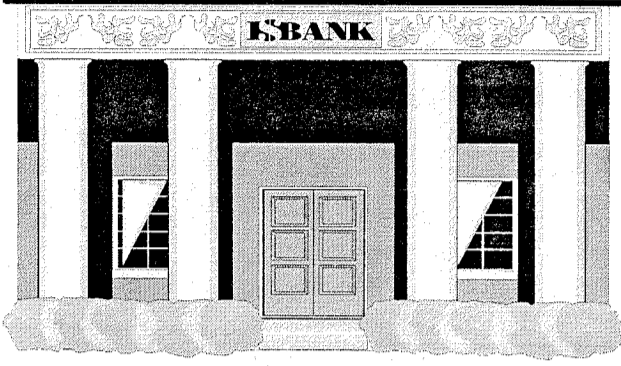
Nurten DEMİR ve İsmail AKARÇEŞME'nin katledilmesiyle ilgili davada aylardır elbiseler aranıyor. Otopsi tutanağına göre Nurten DEMİR'e isabet eden 7 kurşundan 3'ü uzak, 4'ü bitişik, atış mesafesinden atılmış. Elbiseler olmadığı için kesin ateş mesafesi ölçülemiyor.

İstanbul'da 19 Temmuz 1992'de Kartal Maltepe ve Pendik-Güzelyalı'daki ev baskınlarında Emre B. LGIN, Ramazan CEVİZ, Nurgüzel YAŞAR ve Hasan DEMİR infaz edildiler. Katliamın "Demokratikleşme ve Hukuk Devleti", "Şeffaflaşma" nakaratlarının çokça tekrarlandığı günlerde olması dikkat çekiciydi. Katliama katılan polislere herhangi bir dava açılmadı ve katiller korundular.

İSVİÇRE

FAŞİST DİKTATÖRLERİN KORUYUCUSU

Dünya'ya örnek bir federal sistem, "örnek" bir demokrasi diye pazarlanan İsviçre kara paranın anavatanı konumundadır. Emperyalist devletlerin

kuklası Faşist diktatörlüklerin ülkelerini soyarak kaçırdıkları paraları koruyan İsviçre "hesap gizliliği" ardına saklanarak kendini korumaya çalışmaktadır.

II. Dünya Savaşı'nda Nazilerin Yahudilerden gaspettiği altınları İsviçre bankalarına aktardığı artık bilinen bir gerçekliktir. ABD Emperyalizminin sadık bekçi köpekliliğini yapmış olan İran Şahı Rıza Pehlevi, İran halkından çaldığı milyarlarca doları yine İsviçre bankalarına aktarmıştı. Zaire'de 32 yıllık diktatör Mobutu, halkını soyarak 4 milyar İsviçre Frankını ülkeden kaçırmak için İsviçre'ye aktarmıştır. Bilindiği gibi Zaire dünyanın en yoksul ülkelerinden biridir. Şimdiki ismi ile Kongo'da halk açlıktan, hastalıktan kırılmaktadır. 32 yıl bu ülkeyi ABD desteğiyle yöneten Mobutu halkına kan kusturmuştur.

FİLİSTİN

YİNE POLİS SALDIRISI YİNE KAN

Yahudi göçmenlerin Doğu Kudüs'teki bir evi işgal etmelerini kınayan yüzlerce Filistinli gösterici, İsrail polisiyle çatıştı.

Gösteriyi gözyaşı bombası ile dağıtmaya çalışan polisle çatışmaya giren Filistinli göstericilerden 5'i yaralandı 6 kişi de gözaltına alındı. Filistinlilere daha sonra İsraili barış yanlıları da katıldığı, ancak bundan sonra İsrail polisinin gösteriye müdahale etmekten kaçındığı belirtildi.

Yıllarca süren İsrail-Filistin savaşında binlerce insan ölmüş, sakat kalmış, onbinlerce insan yurdundan göçetmek zorunda kalmış.

ABD emperyalizminin empoze ettiği İsrail-Filistin 'barışı' her geçen gün gerçek yüzünü gösteriyor. En küçük bir çıkar ayrışmasında çıkan çatışmalarda işçilerin-emekçilerin kanı dökülüyor.

Ülkede gerçek barış ancak İsrail-Filistin işçi ve emekçilerinin ortak mücadelesiyle, emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri ortak yurtlarından kovarak gelebilir.

İŞÇİ - EMEKÇİ İÇİN "HAYALLER ÜLKESİ" YOKTUR

Yoksulluğun, işsizliğin, geçim sıkıntısının gözle görülür bir şekilde günden güne artmasından hepimiz endişe duyuyoruz. Bir yandan geçim sıkıntısı, bir yandan gelecek korkusu insanı bunalımlara sürükler, bu nedenle geri kalmış ülkelerdeki birçok insan, kurtuluşu Avrupa ve diğer batılı ülkelere çalışmak için göç etmekte bulur. Fakat gerçek gösteriyor ki ücretli işçilerin ulusal ekonomideki gelir oranı günden güne gözle görülür bir şekilde tüm dünyada düşüş gösteriyor.

Nitekim 1995 yılında OECD'nin yaptığı araştırmaya göre "hayaller ülkesi" ABD'de yaşayan her sekiz aileden birinin resmi yoksulluk sınırının altında yaşamını sürdürüyor. Bu araştırma sonuçlarına göre son 20 yıl içerisinde halkın sadece %5'inin gelirinde iyileşme

görüldü. Ulusal gelirden ise ücretlilerin payı giderek azalırken, tekellerin ve mali sermayenin elde ettiği karlar artış gösteriyor.

Gözü doymak bilmeyen bu patronlar düzeni dünyanın neresine giderseniz gidin, verdiği kırıntıları da azaltmanın yolunu bulur. Amaç kar olunca paranın yolunda insanlığa sefalet, açlık ve kötü yaşam düzeyi düşer. Kötü yaşam koşullarını bahane ederek ülkemizden göçü tercih edenler artık kendilerini neyin beklediğini bilsin. Kurtuluş kaçmakla değil mücadele ile sağlanacaktır.

hedeflediğini duyurdu.

"Vatan ve Özgürlük" sloganı ile düzenlenen gösteride, ulusal önder Emiliano Zapata'nın resimlerinin taşındığı ve silahlı mücadelenin bundan sonra da devam edeceğinin açıklandığı bildirildi.

ZAPATİSTALAR ELLİBİN KİŞİLİK BİR GÖSTERİ İLE PARTİLEŞTİĞİNİ İLAN ETTİ! ...

Gerilla mücadelesi perspektifi ile Meksika'da Kızılderili halkın temsilcisi olarak 1 Ocak 1994 tarihinden itibaren mücadele veren Zapatistalar (EZLN : Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu), Meksika'nın Chipias bölgesinde düzenledikleri, ellibin kişilik bir gösteri ile politik bir cephe kurarak, halkın taleplerini silahlı mücadelenin yanı sıra, açık alanda da savunmayı

KISA - KISA

AVUKAT EŞBER YAĞMURDERELİ'YE YİNE CEZAEVİ YOLLARI GÖRÜNDÜ

8 Eylül 1991 tarihinde Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda düzenlenen mitingde yaptığı konuşmada "bölücülük propagandası" yaptığı gerekçesi ile DGM'de yargılanan Av. Eşber Yağmurdereli, 10 ay hapis cezasına çarptırılmış olmasına itiraz ederek kararın yeniden incelenmesi için, gerekli başvuruları yapmıştı.

Başvurusu incelenerek sonuçlandı. 1991'de Terörle Mücadele Yasası gereğince zaten şartlı tahliye edilen Yağmurdereli, eski mahkumiyeti de dahil, toplam 13 yıl hapiste yatacak.

Susurluk kazası ile açığa çıkan rezaletin baş rol oyuncularını nerede ise ödüllendirilecekken; Metin Göktepe cinayetindeki gibi açık infazları gerçekleştiren ellerindeki devrimcilerin kanı kurumadan aramızda salınırken; Uyuşturucu mafyanın kodamanları çeşme başlarında, testilerini doldurur ve göstermelik olarak da ufak tefek satıcıları yakalatırken; işçi sınıfı, emekçi halk ve temsilcileri üzerindeki baskı günden güne artarken; cezaevlerinde devrimci, sosyalist tutsaklar için tabutluklar biçilir, kilit üzerine duvar vurulurken; ilerici aydınların cezaevlerine doluşturulmasına şaşırılmak gerek.

Öyle ya hiç itiraz olmamalı ... Tiz ses çıkmamalı ... İskambilden yapılmış şatolar garantide olmalı...

Bu düzen kimin düzeni ? ...

.....

CEZAYİR'DE "ŞİDDETİ PROTESTO" ETMEK DE YASAK

Geri Cezayir yönetimi, muhalefetteki Sosyalist Güçler Cephesi'nin (FFS) düzenlemeyi planladığı Şiddeti protesto yürüyüşü'nü hiçbir gerekçe göstermeden yasakladı.

Bütün siyasi partilere açık olacağı belirtilen protesto yürüyüşünün yasaklanmasının ardından Sosyalist Güçler Cephesi yetkilileri, iktidarın söz konusu kararını protesto amacıyla, oturma eylemi yapılacağını söylediler.

Cezayir yönetimi, düzenlediği operasyonlarla yönetim karşıtı aşırı dinci ve radikal dinci olduğu ileri sürülen yüzlerce kişiyi öldürdüğü ve bu operasyonların da halen sürdüğü gözlemleniyor.

Bu arada Sosyalist Güçler Cephesi, iktidarın söz konusu yasaklama kararını, ülkeyi barış sürecine götürecek her türlü siyasi girişime karşı olduğunu bir göstergesi olduğunu kaydetti.

LONDRA MEKTUBU

KSG-LONDRA

KSG 'NİN TAVRI VE REFORMİZM ...

Kıbrıs Sorunu, yıllardan beri devam ederken, bu sorunun burjuva çerçevede çözümü değişik burjuva çevrelerin çıkarlarını tatmin edemediğinden sürekli olarak çıkmaza giriyor, sürüncemede kalıyor. Üç-dört yılda bir , bir-iki tür "Toplumlararası Görüşmeler" yapıyor, bunun ardından da taraflar çözümsüzlüğün nedenini karşı taraf göstererek milliyetçi ve şoven poropagandalarla saflarını takviye ediyor.

Barişe susamış ve çaresizlik içinde çırpınan Kıbrıs halkı, yurtsever ve demokrat çevreler, değişik arabuluculara, Kıbrıs sorununun burjuva çerçevede çözmek için çağrıda bulunmaktan geri kalmıyor. Fakat son dönemde, Kıbrıs'ın TAKSİM'ini resmileştirmeye doğru hızlı adımların atıldığını, bir yandan ABD diğer yandan İngiltere, AB, Türkiye, Yunanistan ve son dönemde de Rusya emperyalistleri, Kıbrıs sorunlarından pay koparmak için kolları sıvadığını, hatta kendi amaçları uğruna binlerce işçi ve emekçinin kanını akıtmaya bile hazır olduklarını da gözlemliyoruz. Amacını hiçbir zaman Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, tüm bu gelişmelere karşı duyarsız kalamaz.

Kıbrıs'taki parlamento partilerinden ümidini kesen yurtsever, demokrat çevreler, adanın taksimine karşı harekete geçtiler. Biz tüm bu arkadaşlara, Kıbrıs Sorunu'nun bu gün emperyalist çerçevede çözülmesinin olanaksız olduğunu, Kıbrıs'ta kalıcı bir barışın ancak ve ancak Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti ile sağlanabileceğini gösteriyoruz ve göstermeye de devam edeceğiz. ABD emperyalizminin temsilcisi R.Holbrook bile "Kıbrıs Sorunu'nun çok karmaşık olduğunu" söyleyerek, Kıbrıs Sorunu'nun emperyalist çerçevede bugün çözümlenmesinin olanaksız olduğunu dolaylı olarak belirtti. Fakat, görünen odur ki, bugün bu arkadaşları bu görüşlerimizin doğrultusunda henüz tam anlamı ile ikna edemedik. Kıbrıs'ta savaş tehlikesinin olduğu bugünkü durumda dahi, hakim sınıf burjuvazinin Kıbrıs Sorununu ÇÖZEMEYECEĞİNİ söylüyoruz ve taksim hariç herhangi bir burjuva çözümün önünde engel dahi olmayacağımızı açıklamak isteriz. Amacımızın, tüm devrimci, ilerici, yurtsever ve demokratları Kıbrıs'ta çözümsüzlüğe son vermek için Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'nin gerekliliğine ikna etmek ve bunun için gerekli her türlü gayreti göstermek olduğunu bir kez daha vurgulamak isteriz.

* Bu doğrultuda bu arkadaşları ikna etmek için birçok muğlak bildirelere bile imza atıyor ve atacağız da...

Gelelim Kofi Annan'a gönderilen mektuba...

Bu mektupta öne sürülen talepler, değişik çevreler için değişik anlam ifade etmektedir.

"İki bölgeyi iki toplumlu, siyasal eşitliğe dayalı" Kıbrıs, talebi herkese göre değişiktir. Baba Denktaş, CTP ve diğer siyasi partiler için bu İngiliz üslerine dokunmayan, aslında "ÜÇ BÖLGELİ" bir Kıbrıs anlamına gelirken, sosyalistler böylesi bir düşünceye kesinlikle karşı çıkarlar. Kıbrıs'ta var olan yerli ve yabancı emperyalistlerin saltanatına son vermek amacıyla Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümetini alternatif olarak öne sürerler. Bazı arkadaşlar, kelimenin anlamı ile İKİ BÖLGELİ Kıbrıs'ı savunurlar.

Kıbrıs'ta meydana gelen demokrafik değişikliği dikkate almayanlar, Kıbrıs'ta hala daha iki toplumun varlığından söz ediyorlar. Oysa Kıbrıs toplumu, çok milliyetli bir toplumdur. Kuzey Kıbrıs'ın nüfusunu bilen

(devamı sayfa 11'de)

EMEĞİN PARTİSİ 1. GENEL KONGRESİNİ GERÇEKLEŞTİRDİ

Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir yeri olan Emegın Partisi Eylül ayı içerisinde I. Genel Kurulunu gerçekleştirdi. Coşkulu bir kitlenin katılımı ile Ankara'da Atatürk Kapalı Spor Salonunda gerçekleşen kongreye dünyanın birçok ülkesinden devrimci örgütlerin temsilcileri de katıldı.

İşçi ve delegelerin coşkusu ile başlayan kongrede "Yaşasın iş, ekmek, özgürlük mücadelemiz", "Faşizme Ölüm, Halka hürriyet", "Yaşasın halkların kardeşliği" gibi sloganlar kongreye hakim oldu.

* Türkiye'de başta işçi sınıfı ve tüm emekçi yığınlara devletin saldırısının gün be gün arttığı bu dönemde yapılan kongrenin misyonu ve önemi daha da artmaktadır. Burjuva devlet aygıtının çerçevesini kabul etmeyip sistemi zorlayan EMEP devrimci, sosyalist anlayışla mücadelesini sürdürecektir.

Kıbrıs Türk Devrimcileri olarak EMEP I. kongresini coşkuyla selamlar, Türkiye işçi sınıfına mücadelelerinde başarılar dileriz.

KIBRIS'TA

SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN GAZETESİDİR

OKU - OKUT
ELEŞTİR
KATKI YAP

LİVERPOOL LİMAN İŞÇİLERİ İLE DAYANIŞMA

KSG - LONDRA (ÖZEL)

Bundan 2 yıl önce, Liverpool Liman işçileri, işten atılan arkadaşlarının işyeri önünde kurdukları Grev Hattını geçmeyi red ettiler. Bunu fırsat bilen ve ellerindeki işçi düşmanı yasaları kullanmakta zerre kadar tereddüt etmeyen tüm patronlar gibi işçi düşmanı olan Liverpool Liman işletmelerinin sahipleri, onları işten attılar. Liverpool liman işçilerine karşı bu iki yıl süresince pek çok taktikler kullanıldı. Satın alınmaya bile çalışıldılar. Yığınlarla para sunuldu pek çoğuna. Fakat onlar herşeyi reddettiler. Tüm saldırıları da göğüslediler. İki yıldır tek vücut ve dimdik ayakta duruyorlar. Tüm işçilere ve tüm devrimcilere mücadele örneği ve azim ışığı oluyorlar.

KSG Londra bürosu Emegın Partisi'nden Türkiyeli arkadaşlarla birlikte Liverpool liman işçilerinin 2 yıldır sürmekte olan direnişlerini desteklemek için 27 Eylül'de Liverpool'da düzenlenen yürüyüşe katıldı.

Bu yürüyüşte, Liverpool liman işçileri için yapabileceğimiz en yararlı iş onlara burjuvaziye karşı

mücadelelerinde kullanabilecekleri ideolojik bir silah sunmaktı. Biz de öyle yaptık ve Dünya işçileri ve köylüleri Dünya burjuvazisinin top yekün saldırısıyla karşı karşıyadırlar. Dünyanın dört tarafında işçiler ve köylüler bu saldırılara karşı direniyorlar. Liverpool liman işçileri bu direniş tarihinde kendilerine şerefli bir yer edinmiş durumdadır" paragrafı ile başlayan bildiriye dağıttık. Bildiri ayrıca işçilerin bir bilgisayar ağı organize ederek doğrudan demokrasi ile yönetilen bir hükümet sistemi kurmaları öneriliyor ve şu sloganla noktalanıyor:

TÜM ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

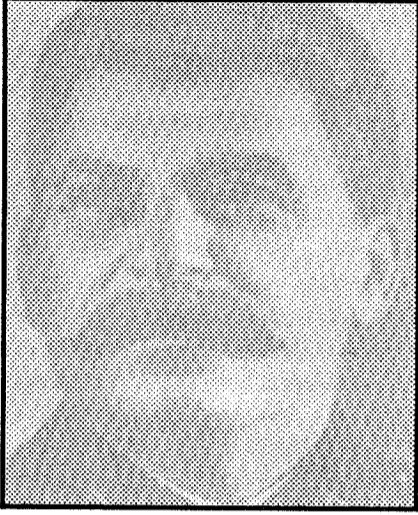
• ENTERNASYONAL DAYANIŞMA •
• KSG-Londra(Özel) Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek •
• Londra Bürosu, Londra'da, Emek, Kurtuluş, •
• Emekçi'nin Alınteri ve Halkın Günlüğü •
• gazetelerinden arkadaşlarla görüşmeler yaptı. •
• Görüşmelerde arkadaşlarla, Avrupa'da, Kıbrıs'ta •
• ve Türkiye'de karşılıklı dayanışma kararı alındı. •

BOLŞEVİZMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ

1-Bolşevizmin Stratejisi

A) Devrimin Çeşitli Aşamalarında Strateji Üzerine Stalin Yoldaş

Strateji, devrimin verili aşaması temelinde, proletaryanın ana darbesinin doğrultusunu saptamak, devrimci güçlerin mevzilenişi (ana ve ikincil yedek güçler) için uygun plan hazırlamak, devrimin verili aşamasının tüm süreci boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için çalışmaktır.

Bizim devrimimiz bugüne değin iki aşamadan geçmiş ve Ekim Devrim'inden sonra üçüncü aşamaya girmiştir. Buna uygun olarak strateji de değişmiştir.

Birinci aşama. 1903'ten 1917 Şubat'ına kadar. Hedef: çarlığı yıkmak, ortaçağ kalıntılarını tamamıyla tasfiye etmek. Devrimin ana gücü : proletarya. En yakın yedek gücü: köylülük. Ana darbenin doğrultusu: köylülüğü kendi etkisi altına çekmeye ve çarlıkla anlaşarak devrimi tasfiye

etmeye çabalayan liberal-monarşist burjuvaziye tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme planı: işçi sınıfının köylülükle ittifakı. Proletarya, şiddet yoluyla mutlakliyetin direnişini ezmek ve burjuvazinin yalpalayan tavrını etkisiz hale getirmek için köylülük kütlesini kendi etrafında toplayarak demokratik devrimi sonuna kadar götürmelidir. (Bkz. Lenin, 4 baskı, cilt IX, s.81)

İkinci Aşama. Mart 1917'den Ekim 1917'ye. Hedef: Rusya'da emperyalizmi devirmek ve emperyalist savaştan çıkmak. Devrimin ana gücü: proletarya. En yakın yedek gücü: yoksul köylülük. Komşu ülkelerin proletaryası, muhtemel yedek güç. Uzayan savaş ve emperyalizmin krizi, elverişli faktörler. Ana darbenin doğrultusu: emekçi köylü kütlesini kendi etkisi altına çekmeye ve devrimi emperyalizmle anlaşarak sona erdirmeye çabalayan küçük burjuva demokrasisini (Menşevikler, Sosyal - devrimciler) tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme planı: proletaryanın yoksul köylülükle ittifakı. "Proletarya, şiddet yoluyla burjuvazinin direnişini ezmek ve köylülüğün ve küçük-burjuvazinin yalpalayan tavrını etkisiz hale getirmek için nüfusun yarı proleter unsurları kütlesini kendi etrafında toplayarak sosyalist devrimi yapmalıdır." (Aynı yerde)

Üçüncü Aşama. Ekim Devrimi'nden sonra başlamıştır. Hedef: bir ülkede proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, aynı zamanda onu tüm ülkelerde emperyalizmi yenmek için kullanmak. Devrim, bir tek ülkenin çerçevesi dışına taşar; dünya devrimi dönemi başlamıştır. Devrimin ana güçleri: bir ülkede proletarya diktatörlüğü, tüm ülkelerdeki proletaryanın devrimci hareketi. Ana yedek güçler: gelişmiş ülkelerdeki yarı-proleter ve küçük-köylü kitleler, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketi. Ana darbenin doğrultusu: küçük-burjuva demokratları tecrit etmek; emperyalizmle anlaşma politikasının ana dayanağını oluşturan II. Enternasyonal partilerini tecrit etmek. Güçlerin mevzilenme planı: proleter devrimin, sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketiyle ittifakı.

Strateji, devrimin ana güçleri ve onların yedekleriyle uğraşır. Devrimin bir aşamadan diğerine geçmesiyle değişir, fakat verili aşamanın tüm dönemi boyunca esas olarak değişmez. (J.V. Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine". Eserler, cilt 6, s.146-147, İnter Yayınları, İst.1989)

B) Siyasi Stratejinin Ana Hatları

Stratejinin en önemli görevi, işçi sınıfı hareketinin tutması gereken, ve programda formüle edilen hedeflere ulaşmak için düşmana esas darbeyi indirilmenin proletarya için en yararlı olduğu temel doğrultusunun saptanmasıdır. Stratejinin planı, tayin edici darbenin, bu darbenin en kısa zamanda azami sonucu vereceği doğrultusunda örgütlenmesi planıdır.

Siyasi stratejinin ana hatları, örneğin iç savaş döneminde Denikin'e karşı savaş zamanında askeri strateji ile bir analogi yapılarak kolayca çizilebilir. Denikin'in güçlerinin Tula yakınlarında beklediği 1919 yılının sonunu herkes anımsayacaktır. O sıralar askeriye arasında, Denikin ordularına tayin edici darbenin hangi noktadan indirileceği konusunda ilginç tartışmalar oluyordu. Askeriyenin bir kesimi, esas darbenin doğrultusu olarak Çariçin-Novorosiyk hattının seçilmesini önerdi. Diğer kesimi ise, tayin edici darbenin Voronej - Rostov hattı boyunca indirilmesini, bu hattın ilerleyerek Denikin ordularını ikiye bölmeyi ve sonra da parçaların her birini ayrı ayrı ezmeyi önerdi. Birinci planın, kuşkusuz, planın hedef tuttuğu Novorosiyk'in alınmasıyla Denikin ordularının geri çekilme yolunu kesmek anlamında olumlu yanı vardı. Ama bu plan bir yandan dezavantajlıydı, çünkü Sovyet iktidarına düşman olan illerden (Don Bölgesi) ilerlememizi öngörüyordu ve böylece ağır kurbanlar gerektiriyordu; öte yandan tehlikeliydi, çünkü Denikin ordularına Tula, Serpuhov üzerinden Moskova yolunu açacaktı. Esas darbe için tek doğru plan ikincisiydi, çünkü bir yandan ana grubumuzun, Sovyet iktidarına dost olan bölgelerden (Voronej vilayeti - Donetz Havzası) ilerlemesini öngörüyordu ve bu yüzden de özel kurban gerektirmiyordu; öte yandan

ise Denikin kuvvetlerinin Moskova üzerine yürüten ana grubunun operasyonlarını baltalıyordu. Askerlerin büyük çoğunluğu, ikinci plandan yana olduklarını açıkladılar, ve böylece Denikin'e karşı savaşın sonucu belirlendi.

Başka sözlerle: Esas darbenin doğrultusunu belirlemek, tüm savaş dönemi için operasyonların karakterini önceden belirlemek demektir, yani tüm savaşın sonucunu onda dokuz önceden belirlemek demektir. Stratejinin görevi budur.

Aynı şey, siyasi strateji için de söylenmelidir. Rus proletaryasının siyasi önderleri arasında, proleter hareketin temel doğrultusu sorunu üzerine ilk ciddi çatışma, yirminci yüzyılın başlarında, Rus-Japon savaşı sırasında meydana geldi. Bilindiği gibi, o zamanlar Partimizin bir kesimi (Menşevikler), proleter hareketin Çarlığa karşı mücadelesinin esas doğrultusunun proletarya ile liberal burjuvazi arasında blok kurma çizgisi olduğunu savunuyorlardı, böylece son derece önemli bir devrimci faktör olarak köylülük plandan dışlanıyor ya da hemen hemen dışlanıyordu, genel devrimci harekete önderlik etme rolü ise liberal burjuvaziye bırakılıyordu. Buna karşılık Partimizin diğer kesimi (Bolşevikler) ise, esas darbenin, proletarya ile köylülük arasında blok kurma çizgisi üzerinde gerçekleşmesi gerektiğini, genel devrimci hareketin önderi rolünün proletaryada olması, liberal burjuvazinin ise tarafsızlaştırılması gerektiğini savunuyorlardı.

Eğer Denikin'e karşı savaşla analogi içinde, yüzyılımızın ilk on yılından 1917 Şubat Devrimi'ne kadar - çarlığa ve çiftlik sahiplerine karşı işçilerin ve köylülerin mücadelesi olarak-tüm devrimci hareketimizi karşılaştıracak olursak, çarlığın ve çiftlik sahiplerinin kaderinin, birçok açıdan, şu ya da bu stratejik planın (Menşevik ya da Bolşevik) kabul edilmesi, devrimci hareketin şu ya da bu ana doğrultusunun saptanmasına bağlı olduğu açıktır.

Nasıl Denikin'e savaş sırasında, askeri strateji, darbenin ana doğrultusunu saptayarak, Denikin'in yok edilmesine kadar tüm diğer operasyonların karakterini onda dokuz belirlediyse, burada da çarlığa karşı devrimci mücadele alanında da siyasi stratejimiz, devrimci hareketin ana doğrultusunu Bolşevik plan doğrultusunda saptayarak, Rus-Japon savaşından 1917 Şubat Devrimi'ne kadar, çarlığa karşı tüm açık mücadele dönemi için Partimizin çalışmasının karakterini belirlemiştir.

Siyasi stratejinin görevi, her şeyden önce, Marksizmin teorisi ve programından yola çıkarak ve tüm ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerini hesaba katarak, verili tarihsel dönem için, verili ülkenin proleter hareketinin esas doğrultusunu doğru saptamaktır. (J.V.Stalin, " Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine". Eserler, cilt 5, s.142-144, İnter Yayınları, İst.1990)

2- İşçi Sınıfının Mücadele Biçimlerinin Öğretisi Olarak Taktik

A) Devrimin Kabarma ve Alçalması ile Bağlantı İçinde Taktik Üzerine Stalin Yoldaş

Taktik, hareketin kabarma ve alçalma devriminin yükselme ve alçalmasının nispeten kısa dönemi için proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski şiarların yerine yenilerini geçirecek, bu biçimleri birbiriyle birleştirmek vb. bu çizginin uygulanması için mücadele etmektir. Strateji, diyelim ki, Çarlığa ya da burjuvaziye karşı savaşı kazanma, çarlığa ya da burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedef edinmişse taktik daha az önemli hedefleri önüne koyar; çünkü onun hedefi, bir bütün olarak savaşı kazanmak değil, devrimin verili yükselme ya da alçalma dönemindeki somut duruma uygun şu ya da bu muharebeyi, şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmektir. Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona bağlıdır ve ona hizmet eder.

Taktik, kabarma mı, yoksa alçalma mı olduğuna göre değişir. Devrimin birinci aşaması boyunca (1903 - Şubat 1917) stratejik plan herhangi bir değişikliğe uğramadığı halde, taktik bir süre içinde birçok kez değişti. 1903-1905 döneminde partinin taktiği saldırı taktiği idi, çünkü devrim kabarıyor, hareket yükseliyordu ve taktik bu olgudan yola çıkmak zorundaydı, buna uygun olarak, mücadele biçimleri de devrimciydi ve devrimin kabarmasının gereklerine uygundu. Yerel siyasi grevler, siyasi gösteriler, siyasi genel grev, Duma boykotu, ayaklanma, devrimci mücadele şiarları - bu dönemde birbirini izleyen mücadele biçimleri bunlardı. Mücadele biçimleriyle birlikte örgüt biçimleri de değişmekteydi. Fabrika komiteleri, devrimci köylü komiteleri, işçi temsilcileri sovyetleri, az çok açık bir şekilde faaliyet yürüten bir işçi partisi - bu dönemdeki örgüt biçimleri bunlardı.

(devamı 8. sayfa'da)

1907 - 1912 döneminde Parti, geri çekilme taktiğine geçmek zorunda kaldı, çünkü o sıralar devrimci hareket geri çekiliyordu, devrim alçalıyordu, ve taktik bu olguyu hesaba katmak zorundaydı. Buna uygun olarak hem mücadele biçimleri hem de örgütlenme biçimleri değişti. Duma'yı boykot yerine - Duma'ya katılma; Duma dışında açık devrimci eylemler yerine - Duma içinde eylemler ve çalışma; siyasi genel grevler yerine - kısmi iktisadi grevler, ya da basbayağı durgunluk. Partinin bu dönemde illegaliteye geçmek zorunda olduğu kendiliğinden anlaşılır: devrimci kitle örgütlerinin yerine işe kültür ve eğitim örgütleri, kooperatifler, sigorta kasaları ve diğer legal örgütler geçti.

Devrimin ikinci ve üçüncü aşamaları için de aynı şey söylenmelidir; ve aşamalar boyunca stratejik planlar değişmeden kaldığı halde, taktik düzinelerce kez değişti.

Taktik, proletaryanın mücadele ve örgüt biçimleriyle, bu biçimlerin değişmesiyle uğraşır. Devrimin verili bir aşaması temelinde taktik, devrimin kabarma ve alçalmasına yükselme ve geri çekilmesine göre birçok kez değişebilir. (J.V.Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, cilt 6, s.148-149, İnter Yayınları İst. 1989)

B) Stratejiye Tabi Bir Parça Olarak Taktik

Taktik, Stratejinin bir parçasıdır. ona tabidir ve ona hizmet eder. Taktik, savaşın bütünüyle değil, onun tek tek parçalarıyla, mücadelelerle, çarpışmalarla ilgilenir. Strateji, savaş kazanmayı, ya da diyelim ki, çarlığa karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedeflerken; taktik, her verili anda somut savaş durumuna az çok uygun düşen şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu mücadeleyi kazanmayı, şu yada bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmeyi hedefler.

Taktiğin en önemli görevi, verili her anda duruma en uygun ve stratejik başarıyı en emin şekilde hazırlayan mücadele yollarını ve araçlarını, biçimlerini ve yöntemlerini saptamaktır. Bu nedenle, taktik eylemler, onların sonuçları, kendi başına, dolaysız etki bakış açısından değil, stratejinin görevleri ve olanakları bakış açısından değerlendirilmelidir.

Taktik başarıların, stratejik görevlerin gerçekleştirilmesini kolaylaştırdığı anlar vardır. Örneğin 1919'un sonunda, Denikin cephesinde askerlerimiz Orel ve Voronej'i kurtardığında, Voronej'deki süvarilerimizin ve Orel'deki piyadelerimizin başarıları, Rostov üzerine yürümek için elverişli bir durum yarattıklarında, böyle oldu. 1917 Ağustos'unda Rusya'da Petrograd ve Moskova Sovyetleri Bolşeviklerin safına geçerek, Partimizin Ekim hamlesini kolaylaştıran yeni bir siyasal durum yarattığında, böyle oldu.

Dolaysız etkileri bakımından çok parlak olan ancak stratejik olanaklara uymayan taktik başarıların, tüm savaş için felaketsiz sonuçlar getiren "beklenmedik" bir durum yarattığı anlar da vardır. Örneğin 1919 sonunda, Moskova üzerine hızla ve gösterişli ilerlemesindeki kolay başarıya kapılan Denikin, cephesini Volga'dan Dinyeper'e kadar genişletip böylece ordularının mahvına yol açtığına, böyle oldu. Örneğin 1920'de Polonyalıları karşı savaş sırasında, Polonya'da ulusal etkenin gücünü küçümseyerek ve gösterişle ilerlemenin kolay başarısına kapılarak, Varşova üzerinden Avrupa'yı zorlamak gibi, gücümüzün üzerinde bir görevi atıldığına ve Polonya nüfusunun büyük çoğunluğunun Sovyet güçlerine karşı ayağa kalkmasına ve Sovyet güçlerinin Minsk ve Şitomir önlerindeki başarılarını yok eden bir durum yaratılmasına ve Batı'da Sovyet iktidarının prestij yitmesine neden olduğumuzda da böyle oldu.

Son olarak, taktik başarıdan vazgeçilmesini, gelecek için stratejik avantajlar sağlamak üzere taktik dezavantajların ve kayıpların bilerek üstlenilmesini gerektiren anlar da vardır. Bu, savaşta sık sık olur: bir taraf, kendi birliklerinin kadrosunu kurtarmak ve üstün düşman güçlerinin darbesinden bunları sakınmak istediğinde, planlı bir geri çekilmeye başlar ve zaman kazanmak ve gelecekteki tayin edici savaşlar için güç toplamak amacıyla, koskoca şehirleri ve bölgeleri savaşmaksızın teslim eder. Rusya'da 1918'deki Alman saldırısı sırasında, barışa susayan köylülerle ittifakı korumak, bir nefeslenme molası elde etmek, yeni bir ordu yaratmak ve böylece gelecek için stratejik avantajlar sağlamak üzere Parti, andaki dolaysız siyasal etkisi bakımından muazzam bir dezavantaj olan Brest barışını kabule zorlandığında durum böyleydi.

Başka kelimelerle: Taktik, anlık çıkarılara tabi olamak, dolaysız siyasal etki mülahazalarını kendine kılavuz almamalıdır, sağlam zeminden ayrılmış havada şatolar ise hiç mi hiç kurmamalıdır - taktik, stratejinin hedef ve olanaklarına uygun olarak inşa edilmelidir.

Taktiğin görevi, her şeyden önce, stratejinin yönergelerini kılavuz edinerek ve bütün ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerini göz önüne alarak, her verili anda somut savaş durumuna en uygun mücadele biçim ve yöntemlerini saptamaktır. (J.V.Stalin, "Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, cilt 5, s. 144-146, İnter Yayınları, İst. 1990)

C) Mücadele Biçimlerinin Seçimi ve Taktik

Her Marksistin, mücadele biçimleri sorununu araştırırken koymak zorunda olduğu temel talepler nelerdir? Birinci olarak Marksizm, sosyalizmin bütün biçimlerinden, hareketi herhangi bir belirli mücadele biçimine bağlanmamasıyla ayrılır. O, en çeşitli mücadele biçimlerini tanıır; ve bunları "kafadan uydurmaz", bilakis devrimci sınıfların, hareketin seyri içinde kendiliğinden ortaya çıkan mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve onlara bilinç unsurunu taşır. Marksizm her türlü soyut formüle, her türlü dogmatik reçeteye kesinlikle düşmandır ve hareketin gelişmesiyle, kitlelerin bilincinin artmasıyla, iktisadi ve siyasi buhranların keskinleşmesiyle birlikte sürekli olarak yeni ve çeşitli savunma ve saldırı yöntemleri ortaya çıkaran kitle mücadelesinin dikkatle incelenmesini talep eder. Bu yüzden Marksizm hiçbir zaman hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm kendini asla yalnızca verili anda mümkün ve mevcut olan biçimleriyle sınırlamaz, aksine verili dönemde hiç kimsenin bilmediği yeni mücadele biçimlerinin verili toplumsal konjonktürün değişmesiyle ortaya çıkmasını kaçınılmaz addeder. Marksizm bu arıdan, eğer böyle ifade etmek gerekirse, kitle pratiğinden öğrenir ve kitlelere, meclis "sistemlerinin" keşfettiği mücadele biçimlerini öğretme iddiasından uzaktır. Örneğin Kautsky sosyal devrimin biçimlerini incelerken,

"gelecek buhranın bizim şimdiden göremediğimiz yeni mücadele biçimleri getireceğini biliyoruz" diyordu.

İkinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorununun mutlaka tarihi olarak araştırılmasını talep eder. bu sorunu somut tarihi durumun dışında ele almak, diyalektik materyalizmin alfabetesini anlamamak demektir. Ekonomik evrimin çeşitli anlarında, çeşitli siyasi, mill-kültürel, sosyal ve diğer şartlara bağlı olarak çeşitli mücadele biçimleri ön plana çıkar, mücadelenin ana biçimleri haline gelir; ve buna bağlı olarak ikinci dereceden mücadele biçimlerinde, tali mücadele biçimlerinde de öz değişikliklerine uğrar. Belli bir mücadele aracının uygulanmasını, gelişmesinin verili aşamasında verili hareketin somut durumunu incelemeyi, onaylamaya veya onaylamamaya çalışmak, Marksizmin zeminini tamamen terk etmek demektir.

Bize yol gösterecek olan işte bu iki temel teorik öğretilerdir. Marksizmin Batı Avrupa'daki Tarihi bize, bu söylenenleri doğrulayan sayısız örnekler vermektedir. Şu günlerde Avrupa sosyal - demokrasi parlamenterizmi ve sendika hareketini esas mücadele biçimleri olarak görmektedir; eskiden ayaklanmayı tanıdı ve Rus Kadetleri ve Besaglavzi türünden liberal burjuvaların görüşünün aksine, durum değiştiği taktirde gelecekte de tanımaya hazırды: 1870'lerde sosyal - demokrasi, her derde deva sosyal bir ilaç olarak, burjuvaziyi siyasi olmayan yoldan derhal devirme aracı olarak genel grevi reddetmiştir - ama sosyal - demokrasi (özellikle 1905 Rus deneyiminden sonra) siyasi kitle grevini belirli şartlar altında gerekli olan bir mücadele biçimi olarak tanıdı. Sosyal - demokrasi 1840'larda barikat savaşını tanıdı, ama 19. yüzyılın sonunda belli şartlar yüzünden onu reddetmiştir ve bu son görüşünü düzeltmeye ve K.Kautsky'e göre yeni bir barikat taktiği ortaya çıkaran Moskova deneyiminden sonra barikat savaşını amaca uygun birşey olarak kabul etmeye hazır olduğunu açıklamıştır. (Lenin, "Partizan Savaşı", Tüm Eserler, cilt X, s.113-115, 1905)

Mücadele Biçimleri

Savaş sevk ve idare yöntemleri, savaş biçimleri her zaman aynı değildir. Bunlar gelişme koşullarına uygun olarak, herşeyden önce de üretim gelişimine uygun olarak değişirler. Cengiz Han zamanında savaş, III.Napolyon zamanındakinden farklı sevk ve idare ediliyordu, yirminci yüzyılda da ondokuzuncu yüzyıldakinden farklıdır.

Bu günkü koşullar altında savaş sevk ve idare sanatı, savaşın bütün biçimlerinde ustalaşmak ve bu alanda bilimin bütün kazanımlarını özümlemekte bunlardan akıllıca yararlanmakta, bunları ustaca birleştirmek ya da duruma göre bunlardan birini ya da diğerini zamanında kullanmakta yatar.

Siyasi alandaki mücadele biçimleri üzerine de aynı şey söylenmelidir. Siyasi mücadele biçimleri, savaş sevk ve idare biçimlerinden de çeşitlidir. Bunlar, ekonominin, toplumsal durumların, ve kültürün gelişmesine, sınıfların durumuna, mücadele eden güçlerin karşılıklı ilişkisine, devlet iktidarının karakterine ve nihayet uluslararası ilişkilere vb. göre değişir. Mutlakiyetçilik koşulları altında, kısmi grevlerle ve işçi gösterileriyle birleşen illegal mücadele biçimi, "legal olanaklar" varolduğunda açık mücadele biçimi ve işçilerin siyasi kitle grevi; örneğin Duma'da parlamenter mücadele biçimi ve zaman zaman silahlı ayaklanmaya kadar varan parlamento - dışı kitle eylemi; son olarak da proletarya iktidarı ele geçirdikten ve ordu da dahil olmak üzere devletin tüm kaynak ve güçlerinden yararlanma fırsatını sağladıktan sonra, devletsel mücadele biçimleri - proletaryanın devrimci mücadelesinin pratiği tarafından ortaya çıkarılan mücadele biçimleri aşağı yukarı bunlardır.

Partinin görevi, bütün mücadele biçimlerinde ustalaşmak, bunları savaş alanında akıllıca birleştirmek ve mücadeleyi, verili durumda özellikle amaca uygun olan biçimlerde sivirtmektir.

Örgüt Biçimleri

Orduların örgütlenme biçimleri, kuvvet sınıfları ve silah cinsleri genellikle savaş sevk ve idaresinin biçim ve yöntemlerine uydurulur. Sonuncuların değişmesiyle, birinciler de değişir. Hareketli savaşta başarı çoğu zaman süvari birliğinin yoğun kullanımıyla belirlenir. Mevzi savaşında ise, süvarinin ya hiç rolü yoktur, ya da sadece tali bir rol oynar: Ağır toplar ve uçaklar, zehirli gazlar ve tanklar herşeyi belirler.

Savaş sanatının görevi, tüm silah cinslerine sahip olmak, onları mükemmelliğe kadar geliştirmek ve onların operasyonlarını ustaca birleştirmektir.

Siyasi alandaki örgütlenme biçimleri üzerine de aynı şey söylenmelidir. Tıpkı askeri alanda olduğu gibi, burada da örgüt biçimleri, mücadele biçimlerine uydurulur. Mutlakiyet döneminde, meslekten devrimcilerin gizli örgütleri; Duma döneminde eğitim, sendika, kooperatif, ve parlamento örgütleri (Duma fraksiyonu ve diğerleri); kitle eylemleri ve kitle ayaklanmaları döneminde fabrika komiteleri, köy komiteleri, grev komiteleri, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri, Devrimci Askeri Komiteler ve bütün bu örgüt biçimleri birleştiren güçlü bir proleter parti; son olarak da, iktidarın işçi sınıfının elinde yoğunlaştığı dönemde, proletaryanın devlet örgütü biçimi - proletaryanın burjuvaziyeye karşı mücadelesinde belirli şartlar altında dayanabileceği ve dayanması gereken örgüt biçimleri genel olarak bunlardır.

Partinin görevi, bütün bu örgüt biçimlerinde ustalaşmak, onları mükemmelliğe kadar geliştirmek ve bu örgütlerin çalışmalarını her verili anda ustaca birleştirmektir.

"ULUSAL KONGRE"ÇİLER EMPERYALİZMİN TAKSİMÇİ POLİTİKALARINA HİZMET EDİYOR

H.Karlıdağ

Anımsanacaktır, 1995 yılının son aylarında, önce Taksimcilerin Başbuğu Rauf Denktaş, ardından da başta TMT'nin devamcısı olan Kıbrıs Türk Mücahitler Derneği olmak üzere bir dizi sağı kurum ve kuruluş, "Ulusal bir Kongre" toplanmasını ve yeni bir siyasal çizgi benimsenmesini talep etmişlerdi. Hatta Aralık 1995'te "Ulusal Kongre'ye Doğru" başlıklı 24 sayfalık bir broşür bile yayımlamışlardı. Orada 1918 ve 1931 yıllarında yapılan "ulusal" içerikli iki toplantıya atıflarda bulunulduktan sonra şöyle denilmekteydi:

"Geldiğimiz noktada, Türkiye'nin garantisinin sulandırılarak ortadan kaldırılması söz konusudur. Aynı egemenlik hakkımızın tamamen gündem dışına itilmesi söz konusudur.

Türkiye'nin garantisinden yoksun, egemenliği tanınmayan Kıbrıs Türkü yok olmaya mahkumdur. Tam 117 yıllık bir ulusal mücadelenin yitirilmesi tehlikesi ile karşı karşıya bulunuyoruz. Var olmak ya da yok olmak çizgisindeyiz...Göz göre göre ulusal davanın uçuruma sürüklenmesini sessizce izleyecek miyiz?

Bu ülkede 21 yıldır ateş hattı üzerinde demokrasicilik oynanıyor.

Demokrasicilik oynaya oynaya yaratılan bugünkü yapılanma biçimimiz her yönüyle, Kıbrıs Türkünün gücü olmaktan çıkmış, handikapı haline gelmiştir."

AÇIK DİKTA ÖZLEMİ

Kıbrıs'ın kuzeyinde, Türk ordusunun denetimindeki topraklarda yaşanan kısıtlı demokrasiyi bile içine sindiremeyen bu faşist çevreler, emperyalizmin ve işbirlikçilerin dediği dedik at oynatabildikleri açık bir dikta ortamı için özlem duyduklarını gizlememektedirler. Nitekim 27 Kasım 1995 tarihinde bu görüşü taşıyan kurum ve kuruluş, bir "Değerlendirme Toplantısı" gerçekleştirmişler; 9 Aralık 1995 tarihinde ise "genişletilmiş" bir toplantı daha yaparak, "İç ve dış konularda karşılaşılan ve karşılaşılabilecek çeşitli tehdit ve tehlikeleri bertaraf edici tertip ve tedbirleri üretmek için etkili bir kamuoyu baskı grubu oluşturmak üzere, (şimdiye kadar en etkili kamuoyu baskı grubu kendileri değilmiş gibi) bir Ulusal Kongre toplanmasına, "Ulusal Kongre" toplantısını, en geniş bir temsiliyetle gerçekleştirmek üzere "Koordinatörlük" görevini, K.T.Mücahitler Derneği'nin üstlenmesine" karar vermişlerdi.

MUHALİFLER NE DEMİŞTİ?

O günlerde Ulusal Kongre toplanması fikrine muhalefet eden UBP'nin yayın organı Birlik gazetesinde bir makalesi yayımlanan Hüseyin Mümtaz adlı içerikli bir yazar, bakın olayı nasıl değerlendirmekteydi:

"Denktaş bir süredir Kıbrıs'ta partilerin lüzumsuz olduğunu, milletvekili ve bakanların ehil olmadığını söyleyerek, hükümet krizleri yaratarak ve bu krizleri anayasal hudutların dışına taşacak şekilde uzatarak toplumda demokratik sisteme karşı güvensizlik, bıkkınlık ve inancsızlık doğurmaya çalışmaktadır. Tek çıkış yolu olarak da "Başkanlık" sistemini önermektedir...Her ne kadar "uzaktan kumanda" ile istediği hükümetleri kurup, bozsa da, yeniden kurmada Meclis, Denktaş için bir ayak bağıdır. İsteddiği zaman, istediği şeyi yapamamaktadır.

O halde kendi istediği kişileri, kendi istediği kontenjana göre seçeceği, her istediği kararın, istediği zaman ve şekilde çıkacağı ve Meclis'in de üstünde, hatta mümkünse Meclis'in yerini alacak yeni bir kuruluşa ihtiyacı vardır Sayın Denktaş'ın. Toplumun değil, Sayın Denktaş'ın...

Bunu gerçekleştirmek için de Meclis'teki partisinin parmak sayısı yetmemektedir. Onun için siyaseti Meclis'in dışına taşımış, dernekleri kullanmaya başlamıştır." (26 Aralık 1995)

DEMOKRATİK GÜÇLER ETKİLİ OLDU

Aradan bir süre geçtikten sonra, 10 Şubat 1996'da yapılan bir başka hazırlık toplantısında aynı temcit pilavı yeniden gündeme getirildi. "Ulusal Kongre" çalışmalarına karşı çıkan demokratik güçlerin koyduğu tepkileri "Ulusal Kongre toplanmasına yönelik büyük ve çirkin bir saldırı kampanyası başlatıldı" şeklinde değerlendiren Mücahitler Derneği Genel Başkanı Halil Paşa, "Kararlarımız ortada olduğu halde ısrarla "darbelerden, Meclis'i feshetmelerden" bahsedilmektedir. Bunlar yalandır, iftiradır. Ulusal Kongre'nin amacı ne darbe yapmak, ne Meclis'i feshetmek, ne de Meclis'in üzerinde yer almaktır" şeklinde konuştu. Halil Paşa, "çirkin saldırılar, iftiralar, karalamalar" karşısında yılmayacak ve bir adım

gerilemeyeceklerini, "kutsal ve onurlu" yolda birlikte yürümeye devam edeceklerini bildirdi.

Toplantı sonunda oybirliği ile bir başka karar alındı ve "başta Meclis olmak üzere herkesi harekete geçmeye davet edildi ve KKTC'nin egemenlik hakkından taviz verilmeyeceği" vurgulandı.

İdare edildikleri emperyalist dış merkezlerden onay alamadıkları için sonuç alınamayan "Ulusal Kongre"çiler, aradan bir buçuk yıl geçtikten sonra son zamanlarda yine aynı nakaratı tekrarlamaya başladılar. İlk işaret yine Taksimci Başbuğ Denktaş'tan geldi. Önce 19 Eylül 1997 günü "hasta yatağı"ndan, Kıbrıs'ın AB üyeliğine karşı "ulusal direniş" çağrısı yaptı. Ertesi gün de "Tüm devlet adamları ile milli davada söz sahibi kişi ve kuruluşların "ulusal kongre" toplamak için hazırlıklara başlaması gerektiğini belirtti. Bunu da yeterli bulmayınca bu defa TAK ajansıya bir söyleşi yapıp bütün kütle iletişim organlarında boy gösterdi. "Kongreye kimler çağrılacaktır?" sorusuna verdiği geniş kapsamlı yanıt ise şöyle:

"Bunu hükümetle konuşacağız. Benim düşüncem şudur: Meclis ve parti temsilcileri, kulüp ve kurumlar, sendikalar, köylerden yasalarımız altında seçilmiş kişiler, belediyeler, mesleki kuruluşlar, üst düzey yöneticileri, kaymakamlar. Ayrıca özel ihtisasları nedeniyle (taksimci politikalarda uzman olan gizli servis ajanları mı?) böyle bir toplantıya katılmak isteyecek ve müracaatları kabul gören (kabul görmeyenleri de reddetme hakları var demek) uzman kişiler, arzu ettikleri takdirde dış ülkelerde yaşayan Türklerin seçilmiş temsilcileri, Türkiye'den kültür dernekleri." (Kıbrıs, 22 Eylül 1997)

Görüldüğü gibi, yıllardır "Kıbrıs'ın emperyalist çıkarlar uğruna taksim edilmesini hedefleyen milli dava"ya baş koymuş olan bütün mideden ve kafadan bağımlıların bu "Ulusal Kongre"de takım taklavat yer almaları öngörülmektedir. Bakalım ayrılıkçıların bu defaki "Üçüncü Ulusal Kongre" girişimleri nasıl sonuçlanacak. Açık faşist bir düzene geçme oyunlarını bözümekte kararlı olan tüm demokrasi güçlerini yeni bir sınav beklemektedir.

BUNDAN ÖNCEKİ İKİ "ULUSAL KONGRE"İN AKİBETİ HAKKINDA BAZI TARİHSEL BİLGİLER:

1. Dünya Savaşı bittikten sonra 1919 yılı başında Paris'te bir barış konferansı toplanacağı haberleri üzerine Kıbrıslı Rumlar, Başpiskoposları başkanlığında bir heyetle Londra ve Paris'te temaslar yaparak, konferans delegeleri arasında Kıbrıs'ın Yunanistan'a bağlanması (Enosis) için sempati yaratmak üzere adadan ayrıldıktan sonra, zamanın Kıbrıs Türk liderliği de bir girişimde bulunma ihtiyacını hissetti. Enosis görüşüne karşı, onlar da adanın geri Osmanlı yönetimine verilmesinden yanaydılar.

ARALIK 1918 KONGRESİ

Olayı gazeteci M.Akif'in kaleminden izleyelim:

"Osmanlı ordusu bir hürmerç içerisinde iken bir gün ansızın France Despere kumandasındaki Fransız ordusu İstanbul'u da işgale başlamış ve çok geçmeden mütareke seraitine aykırı olarak İzmir ve havalisi Yunan kuvvetleri tarafından işgal edilmişti.

Bu haber adamız Rumlarını galeyana getirmiş ve artık "megali idea"nın tahakkukuna kanaat getirilmişti. Kıbrıs davasının tahakkukunu sağlamak için Rumlar, Paris ve Londra'ya heyet göndermeğe karar verdiler. Trenle Mağusa'ya ve oradan da vapurle harice gidecek heyetten Mr.Theododu "Esir olarak gidiyorum, fakat hür olarak geleceğim" demişti.

Rum vatandaşlarımızın bu hareketlerini gören Türk cemaati için için yanyor, fakat bir şey yapmak cesaretini gösteremiyordu. Bir akşam "Türk Derneği"nin bir odasında konuşulurken, Rum vatandaşlarımızın siyasi hareketleri karşısında el baslayıp durmanın bir faide veremeyeceğini ve Türk cemaatinin da bir toplantı yaparak Paris'e bir murahhas göndermesi lazım geldiği Avukat Cingizzade Rifat Efendi tarafından teklif edilmiş ve bu teklif Menizade Reşit Bey tarafından teyid edilmişti. Hazırınun ekserisi sakit dururken, Dr.Behiç Bey, Avukat Fehim Bey, Avukat Raşid Bey, Mehmet Arif ve Mustafa Naim Beyler ile Hüseyin Veysi Bey toplantının bir an evvel yapılması için ertesi günden faaliyete geçilmesi hususunda karar vermişlerdi.

Meclisin içtimalı 11 Aralık 1918 günü olarak tesbit edildi. O gün bütün kaza ve köylerden gelen vekiller Müftü Hafız Ziyai Efendi'nin konağında toplanmışlardı. Müftü Efendi iptida bazı münasebetsiz hareketlerde bulunmasına rağmen sonradan vekillere karşı teşekkür etmiş ve aralarından vekil seçmeğe lüzum olmadığını, cemaatin davasının müdafaası için bizzat kendisinin gideceğini ve İstanbul'a uğrayarak beraberinde de Avukat Nimetullah Bey'le Avukat Hacısufzade Hasan Celal Bey'i de beraberinde alacağını yemin ile söylemiş ve Kıbrıs müslümanlarının selameti hususunda dua ettikten sonra toplantıya son verilmişti.

Şayanı esefdir ki bütün mesuliyeti üzerine alarak Kıbrıs Türk cemaati davasını takip edeceğini vaad etmiş ve alkışlanmış olan Müftü Efendi sözünde durmamış ve Paris'te toplanacak Versay konferansına gitmekten imtina eylemişti.

İşte aziz okuyucular, Kıbrıs Türk cemaatinin 11 Aralık 1918'de yapmış oldukları "Milli Meclis"te bu suretle beklenen neticeyi vermekten çok uzak kalıyor." (Halkın Sesi, 12 Aralık 1950)

Milli Meclis'in aldığı ve ahali-i Müslime'nin "cezirenin Devlet-i Aliyye-i Osmaniye'ye terk ve iadesi hakkındaki amat-i milliye"sini belirten iki karar tasarısının tam metni için

Prof.Dr.Dervis Mantzade'nin derlediği "Kıbrıs: Dün, bugün, yarın" kitabında yer alan Berian Remzi Özoran'ın makalesine bakılabilir. (İstanbul 1975, s.61-62)

Bir başka gazete haberinde ise toplantının akıbeti hakkında şu bilgiler verilmektedir:

"Meclis-i Milli dağıldıktan üç gün sonra, yani kışın soğuşunda bimbir fedakarlıkla Lefkoşa'ya koşup giden Türk temsilcilerin bir çoğu henüz evlerine varamadan, Müftü Efendi bir bildiri yayımladı. Bir Türk heyetinin Ada'dan ayrılmasına Hükümetin izin vermediği kaydedilen bu bildiri Müftü Efendi, cemaatine "Allah'a dua edin!" diyordu. (Söz, 14.10.1933)

Aynı Müftü Ziyai Efendi, 1923 Lozan görüşmeleri sırasında da, "Kıbrıs Türk halkı Türkiye'ye ilhak istiyor" şeklinde hazırladığı bir dilekçeyi bütün ada Türklerine imzalatmıştı. Maksudı güya bunu İsmet Paşa'ya gönderip, Lozan'da Kıbrıs'taki Türk haklarının teminine çalışmaktı. Öte yanda Müftü Efendi, o günlerde oğlu Faiz Bey'i yüzbaşı yaptırmak için çaba sarfetti. İmza toplanmasından birkaç gün sonra Faiz Bey'in yüzbaşı tayin edildiği, toplanan binlerce imzalı dilekçenin de İngilizlere teslim edildiği kaydedilmektedir. Daha sonra bu evrakın ilk sahifesi, "Türkler İngiliz idaresinde kalmak ister" şeklinde değiştirilerek, Lozan'daki Türk delegesi aleyhine bir silah olarak kullanılmıştı. (Cumhuriyet, Lefkoşa, 31 Ekim 1960)

MAYIS 1931 KONGRESİ

1 Mayıs 1931'de Kıbrıslı Türkler arasından 140 kişinin katıldığı ve kendilerine "Kıbrıs Türk Milli Kongresi" adını veren bir başka toplantı yapıldı. Rumların Ulusal Örgütü'ne tepki için veya onu taklit eden bir hareketin başlaması için yapılan bu çağrı, 20 Nisan 1931 tarihli olup, zamanın Lefkoşa-Girne bölgesi Kavanin Meclisi mebusu Mısırlızade Mehmed Necati (Özkan) tarafından imzalanmıştı. (23 Nisan 1931 tarihli Söz ile 25 Nisan 1931 tarihli Masum Millet gazetelerinde yayımlandı.)

1 Mayıs 1931 günü Necati'nin Lefkoşa'daki konağında toplanan temsilciler, İngiliz yönetimi altındaki Kıbrıs Türk toplumunun dinsel ve eğitimsel kurumlarının yeniden şekillendirilmesine ilişkin bazı kararlar aldılar. 9 kişilik Merkez Heyeti yanında, 1928'de kaldırılan Müftülük makamı için seçim yapılır. Ahmet Sait Efendi, hem Merkez Heyetin başkanlığına, hem de Müftülüğe seçilir.

Söz ve Masum Millet gazeteleri Kongre için övgüler yayımlarken, Evkafçıların yayın organı olan Hakikat gazetesi ise böyle bir girişimi yersiz bulup, Halkçılarla alay eder:

"Görülüyor ki mesele yalnız latife gibi telakki edilmekten pek uzaktır. Bu gibi hareketler, bu memlekette Hükümetten başka istinadgahi olmayan İslam ekaliyetini vahim akibetlere sürüklemek istinadını gösteriyor." (1 Mayıs İçtimalı Münasebetiyle, 16 Mayıs 1931)

Hakikat gazetesi 9 Mayıs 1931 tarihli sayısında da "Milli Kongrenin halkın ancak dörtte birini temsil ettiğini" yazarak, alınan Kongre kararlarını eleştirmiştir. Hükümet de yayımladığı bir bildiri de Milli Kongre kararlarını tanımadığını duyurmuştur.

1931 isyanı ardından getirilen kısıtlamalar yüzünden çalışmalarını aksayan Milli Kongre Merkez Heyeti içinde görüş ayrılıkları doğar. Sait Hoca'nın Ağustos 1933'de Evkaf'taki 5 sterlin aylıklı hukuk danışmanı görevini kabul ederek, Müftü ünvanını kullanmaktan vaz geçmesiyle hayal kırıklığı zirveye çıkar...Baskılardan bunalan Masum Millet gazetesi yayınına bir süre ara verir. Halkçıların ideologlarından Avukat Ahmet Raşid Ankara'ya göç eder. Bir başka Halkçı ideolog olan Söz gazetesinin basyazarı ve sahibi Mehmet Remzi Bey, Söz'ün 17 Mart 1932'de başlayıp 3 sayı süren yazılarında teslim bayrağını çekmenin gerekçelerini sayıp döker. Necati Bey de politikayı bırakıp ticarete girmeyi uygun görür.

İşte bundan önce tarihimize yaşanan iki "Ulusal Kongre"nin kısaca öyküsü ve akıbeti...

RAUF DENKTAŞ'IN HATIRALARI'NDAN ÖĞRENDİKLERİMİZ

(20. sayıdan devam)

KOMİTACI DENKTAŞ'IN KORKUNÇ HAYAL DÜNYASINDAN

İnönü, ada'ya gizlice girişime karşı "Cemaat Meclisi'nin Başkanı ada'ya mevkii'ne layık şekilde girer...bunu sağlamaya çalışacağız" diyor. Değişirme Birliğinin içinde sızma önerimi "tanınırsa, büyük olay olur" diyerek İnönü reddediyor, parasızlıkla atlama düşüncemi askeri kanat cidiye almıyor. (Cilt:1, s.236)

Çete savaşı İnönü'nün aklına yatmıyor. Türkiye'de serbest bir Kıbrıs Türk hükümeti kurulması gerekir...Teklifim: Türkiye'de bir "Kıbrıs'ı Kurtarma Cemiyeti" kurulmalı! Uçağı ve süratli deniz motorları ile Kıbrıs'taki mücahitleri destekler; seri çıkışlar yapar; Türklere karşı ağır silah kullanıldığı takdirde Rumları bombalar. Çeteci Makarios'a karşı çeteci usulleri ile sabotaj vs başlar. Başka çare yoktur. Beni dinleyen yok. (Cilt:1, s.397)

Mart'ta çıkış yapılmalıydı. Olmadı. dayanacağız. Ben mademki Kıbrıs'a gidemiyorum, burada beni meşgul edecek bir iş verilse. (Cilt:1, s.399)

Genel Kurmay Başkanlığı'na gönderilen mektuptan: "Kıbrıs'a gitmek ve sizin de tasvip edeceğiniz bir program dahilinde Makarios kuvvetlerine karşı çarpışmak istiyorum." (Cilt:1, s.410)

O halde, çaremiz, tedhişe tedhiş ile cevap vermek, pabucun pahalı olduğunu anlatmaktır. Bunu da başarabilmek için Mücahitlerin takviyesi, gizlice kuvvetlerin çıkarılması gerekir. Hükümet bunu kabul eder mi? Karar verecek bizler değiliz diyorlar. (Cilt:1, s.430)

Köfünye-Limasol-Lefkoşa-Larnaka yolunu yeniden kapatamaz mıyız? Sabotaj hareketlerine niye başlamıyoruz? (Cilt:1, s.503)

İhsan Ali'yi lanetleyen mesajlar, Kıbrıs'ın muhtelif yerlerinden New York temsilciliği vasıtasıyla U Thant'a ve üyelere gönderilemez mi? (Cilt:2, s.29)

İk günler talebeler Kıbrıs'a çıkarılacağına hükümet angaje olmadan gönüllü komando çıkarsaydı herhalde ne Anavatan bu kadar masrafa girecek ve ne de Kıbrıs Türkü bu kadar meşakkat çekip, Şehit verecekti. Ada çok kolayca taksim olacaktı. Şimdi ise Anavatanın tam bir harbi göze alması durumu mevcuttur...Halen gizli çıkarma imkanları mevcuttur. Bunun muhakkak yapılması en müessir olacak çaredir. (Cilt:2, s.35)

Gaye; fiili durumda elimize en geniş sahayı geçirmek ve müzakere masasında pazarlık edebilecek bir duruma girmektir...Hücumbotları şimdiden yok etmek için gerekli harekete geçilmelidir. (Cilt:2, s.38)

Fiili müdahale yapılmaksızın Kıbrıs meselesini leyhimize halletmek imkanı yoktur. (Cilt:2, s.48)

Fiili durumu leyhimize çevirecek ve Makarios'un karşısında bizi hatırı sayılır bir kuvvet haline getirecek tertiplere girişilmelidir. (Cilt:2, s.68)

Müzakerelerde elimizde koz bulundurarak pazarlığa girebilmemiz, şartlarımızı dikte edebilmemiz için Kıbrıs dahilinde Türklerin hakimiyetinde bulunan bölgeleri çoğaltmak ve taksim hattı üzerinde nüfuzumuzu hissettirmek. İlişik planda halen Türklerin elinde olan bölgeler, bunların genişletilebileceği sahalar işaretlenmiştir. (Cilt:2, s.84)

Bunun yanı sıra geniş ölçüde sabotaj hareketleri lazımdır. Benzin depoları denizden gelecek bir kuvvetle havaya uçurulabilir. Elektrik santrali bombalanabilir (bizim telsizler kendi güçleri ile çalışabilir inşallah) ve yine denizden

şuraya buraya çıkılacak küçük kuvvetlerle yapılacak sabotaj hareketleri düşmanı şaşkına döndürebilir. (Cilt:2, s.94)

Esasen içimde eskiden beri varit şüpheler teyit edilmektedir. Benim oraya gelişimle işlerin kızışacağını ve Türkiye'nin müdahalesinin kaçınılmaz bir hal alacağını zannettikleri için beni göndermek istemiyorlar gibi geliyor bana. (Cilt:2, s.95)

Beni Kıbrıs'a sokmayan Rum idarecileri benden korkuyorlar. (Cilt:2, s.135)

M.Mutallip'in Denktaş'a mektubundan: "Çiftçiler Birliği ve Federasyon toplantılarında yaptığın konuşmalar, hatta 28 Kasım Mitinginde "gerekirse dağlara çekilip mücadele edeceğiz..." diyen sesin hala daha kulaklarımızdadır." (Cilt:2, s.154)

Adaya ticaret eşyası taşıyor maskesi altında Kaleburnu civarından geçecek Türk gemilerinden, geceleyin, her defasında birkaç yüz gönüllü tam teçhizatı ile Kaleburnu civarına çıkarılabilir. Gemiden özel cankurtaranlarla denize inecek olan gönüllüler kolaylıkla karaya çıkabilir ve bunu kimsenin ruhu bile sezmez...Larnaka'daki Türk bölgesi deniz altından çıkarılacak gönüllülerle takviye edilebilir. Platanisso bölgesine ise birkaç defaya mahsus olmak üzere, eskiden Erenköy'e yapıldığı şekilde,

zarfında toplayabileceğimi söyledim. Ordudan verilecek gönüllü subayların altında bir ay veya altı haftalık bir kurstan sonra bu kuvvet Kıbrıs'a sızdırılabilir kanaatindeyim. Küçük bir kuvvetle adanın herhangi bir yerinden sızmağa hazır olduğumu da bildirdim. Bunu denemeden "Kıbrıs'a sızma olamaz, her taraf kontrol altındadır" demek hatadır. Bize birkaç hücumbot ve deniz kuvvetlerini tahrip edecek küçük bir komando birliği verilir. Amerikalıların Vietnam'da ve Dominik'te kullandıkları uyutucu gaz da kullanılarak büyük işler başarılabilir. (Cilt:2, s.243)

Yunanistan'daki karışıklıklardan Türkiye faydalanmayacağını açıkladı. Fakat biz Kıbrıs'ta sabotaj hareketlerini artırmak ve bunların Rum'dan Rum'a yapıldığı hissini verecek şekilde ayarlamakla faydalanabiliriz. Bu, konu üzerinde ilgilinin hassasiyetle durduğuna ve elden gelenin yapıldığına emin olmakla beraber, yine de söylemekten kendimi alamadım. Bu günlerde yapılabilecek ustalıklı birkaç sabotaj hareketi ile Rumlar arasında bir iki vurma olayının tertiplenmesi geniş ölçüde işimize yarayabilir. (Cilt:2, s.256)

Limanlara uğrayacak vapurları korkutmak için bir iki limanda vapurlara sabotaj yapılamaz mı? Saldırıya geçerse

anlatacak tedbirlere başvurmak gerekir. Dışta kurulacak küçük vurucu bir kuvvet (10-30 kişilik), iki süratli motor ve gereken destek ile büyük işler yapılabilir. (Cilt:3, s.85)

canlanıverdi: Değişirme Birliğinin arasına katılıp Kıbrıs'a çıkmak (Cilt:3, s.110)

hükümete yeniden bir muhtıra verdim. Böyle bir ordunun kurulması için bana müracaat edenlerin sayısı her geçen gün artmaktadır. (Cilt:3, s.112)

mülakattan: "Fakat Enosis, Kıbrıslı Türkler ve Türkiye buna karşı çıktıkları sürece gerçekleşemez. Bunun yanıtı çifte Enosis'tir. Bırakınız Yunanistan ve Türkiye Kıbrıs'ta sınır dostları olsunlar ve barış içerisinde yaşayalım. Buna niye karşı çıkıyorsunuz? Kıbrıs'tan ne istiyorsunuz ve neden Kıbrıslı Türkleri kolonize etmek istiyorsunuz?" (İngilizceden Türkçeye çevirisi bizim-H.K.)(Cilt:3, s.145)

adaya yapacağı bir çıkartma neticesinde temin edebiliriz. (Cilt:3, s.209)

önledik bundan sonrası artık kolay denilerek ikinci bir kazığa mı oturtulacağız? Bunu önlemek için yine hoş gitmeyen faaliyetlere girişmiş bulunuyorum. "Ortada fol yok yumurta yokken sana yine ne oldu" gibilerinden bakışlar ve kibarca sorularla karşılaşıyorum. Benim bildiğim Zürih foluğunda doğacak yumurtalar hep sürpriz olur. Onun için ben bildiğimi okuyayım da ne derlerse desinler. (Cilt:3, s.211)

öleceğini biliyor musun?" diye soranlar da vardır. Dava, Kıbrıs'ı kaybetmemek için kaç bin Türkün öleceği değil, efendi gibi yaşayabilmek için kaçımızın ölmeğe hazır olduğudur. Davayı kazanmak için ölmek de gerekecektir. (Cilt:3, s.213)

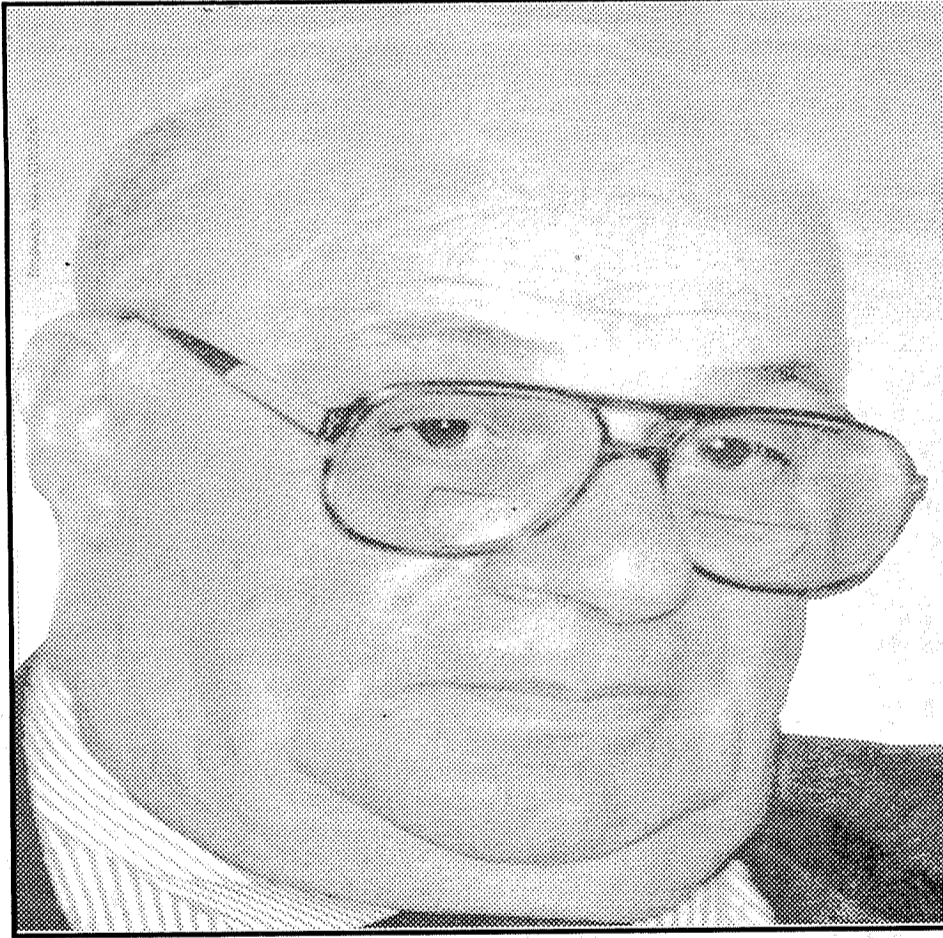
mektupta teklif ettiğim tayinlere gidilir. Bunu, Türk hakimlerin geri çekilmeleri takip eder ve bu hakimler Türk bölgesinde mahkemeler kurarak Türk davalarını görmek yoluna giderler...Bütün ada yanında Türkler sivil itaatsızlığı en had safhaya çıkarmaya davet edilir. Makarios, şu veya bu şekilde Türkler aleyhine baskısını artırabilir. Bu da yeniden dünyaya kesif bir propaganda vesilesi olur. Baskı ve aleyhimize alacağı tedbirlere göre Türkiye de mukabil tedbirler almak yoluna gider. Mesela Lefkoşa'yı aç bırakacak şekilde bir ablukaya gidilirse, havadan yiyecek atmak yolu seçilir. Elektriği suyu keserse elektrik santralleri berhava edilir, su depoları imha edilir. Hücumla geçerse, gereken yapılır. Ben bu konu üzerinde çalışacağım. Tabii sizden de aynı şekilde teklifler gelmezse yine ben, ortada, "deliye yakın bir müfrit" pozunda bırakılmış olacağım. Fakat zarar yok. Ben düşündüklerimi bildirmekle mükellefim. Bunu yapacağım. Kıbrıs meselesinin halli kesif bir krizin yaratılmasına ve bu krize karşı Türkiye'nin alacağı tedbirlere bağlıdır. (Cilt:3, s.246)

1959'daki tavizli anlaşmalardan yeni tavizler verilerek halledilemez, kaybedilir. (Cilt:3, s.357)

hakkını kullanıyor diye üçüncü bir dünya harbinin patlak vereceği doğru bir düşünce değildir.

Güvenlik Konseyi Türkiye'yi geri çağırabilir. Aynı çağrı Yunanistan'a da yapılacaktır. Böyle bir emre derhal itaat gerekmediği İsrail-Mısır konusunda isbat edilmiştir. Kıbrıs'ta cemaati kendi

(devamı sayfa 11'de)

kuvvet çıkarılabilir. Eğer bunlar yapılırken herhangi bir şekilde mesele meydana çıkarsa, Türkiye hükümet olarak bunları yapanları takbih de edebilir ve neticede bunlar gizli bir gönüllü teşkilatına atfolunur. (Cilt:2, s.184-185)

Bence sabotaj hareketleri (nerden geldiği belli olmayacak şekilde) devam ettirilmeli ve Rumların işlerini karıştıracak ne lazımsa yapılmalıdır. (Cilt:2, s.241)

Gönüllü ordusu tezi üzerinde durmanız icap eder. Burada şimdiki hava bunun leyhine esmeğe başlamıştır. Harpsiz, ölmeden ve öldürmeden vatan kazanılmaz. Türkiye, Kıbrıs'a bu şekilde yapılacak bir müdahale karşısında Rumların bizi kesecekleri endişesi içindedir. Bu ne kadar varit bir endişedir? Bilmiyoruz. Bana kalırsa ciddi bir Türk teşebbüsü karşısında Rumlar böyle bir halt karıştırmayacaklardır. Buna yeltenseler bile zannedildiği kadar geniş ölçüde olmayacaktır. Ben burada, bana fırsat verildiği takdirde, 5-10 bin kişiyi bir ay

Türkiye'nin müdahalesi şarttır. Bunu da Türkiye'den talep etmek ve garanti almak icap eder. Uluorta bir şekilde biz hükümet olduk diyerek harekete geçer ve sonradan gerilersek her şeyi kaybedebiliriz. Bunları düşünerek ben ikinci bir şık daha teklif ettim. Müstakil Türk hükümetinin Kıbrıs dışında Türkiye'de kurulması...Kıbrıs dahilindeki Türkler "biz hükümet olduk" demeden pasif mukavemet, sabotaj ve propaganda yolu ile müstakil hükümete yardımcı olurlar. (Cilt:2, s.279)

Bu günkü konjektür içerisinde Türkiye'nin adaya müdahale ederek meseleyi en kati bir şekilde halledebilmesi çok güçtür. Böyle bir müdahaleyi ancak Kıbrıs'ta vuku bulacak yeni emrivakiler gerektirebilir. (Cilt:3, s.35)

Rumlar kendi sahalalarında Enosis'i tahakkuk için herhangi bir harekete tevessül ettikleri takdirde, "Türk kesimi Türkiye'nin olur" diye şart koşmalı ve bu durumu temin edecek hazırlıklar yapılmalıdır. (Cilt:3, s.46)

LONDRA MEKTUBU (başarafa sayfa 6'da)

herkes, bu nüfusun kayda değer bir bölümünün, Türkiye'den gelip Kıbrıs'a yerleştiğini iyi bilir. Bu yoksul işçi ve köylülere karşı tavrımız Kıbrıs Türk milliyetçiliğini savunmak mı olacak? Yoksa buna değişik mi yaklaşacağız? Bu noktada da herkes değişik anlam çıkarır.

Peki, ya siyasal eşitlik?...

Bu, sayın Denктаş ve şürekasına göre, iki ayrı self-determinasyon hakkının olduğu Kıbrıs anlamına gelirken, bazı çevrelere göre 'yüzde elli-yüzde elli' anlamına geliyor. Oysa sosyalistler, Kıbrıs'ta siyasal eşitlikten bir tek şey anlarlar:

DİN, DİL, İRK, MİLLİYET TEMELİNDE HER TÜRLÜ BASKI VE İMTİHAZLARIN OLMADIĞI ve bu temelde tam anlamı ile yükselen bir eşitlik...

Buraya kadar Annan'a gönderilen mektubun ilk maddesini ele aldık. Örneğin üçüncü madde açıkça mandacılığı davet eder bir görünüm veriyor. Yine sayın Denктаş ve şürekasına göre bu, Türkiye'nin aktif garantörlüğü anlamına gelirken, bazılarında göre de anti-şoven bir anlam taşımaktadır.

Nedir bu "toplumların güvenlikle ilgili endişelerini giderici" çözüm?...

**RAUF DENKTAŞ'IN
HATIRALARI'NDAN**

(10. sayfadan devam)

topraklarına yerleştirdikten sonra ve malzeme, silah bırakıldıktan sonra Türkiye geri çekilebilir. Kuvvet dengesi bu şekilde kurulduktan sonra adada ayrı coğrafi bir zemine dayanan bir hükümet kendiliğinden kurulur.

Türkiye'deki Kıbrıs asıllı kimseler de bu arada Kıbrıs'a sevk edilerek orada yerleştirilir. Kimlerin Kıbrıs asıllı olduğu buranın takdirine kalmış bir iştir... Bu amatör düşünceler kuvveden file konduğu takdirde "cemaati kestireceğimi" söyleyenler olmuştur. Cemaat kuzu gibi beklese de eninde sonunda kesilecektir veyahut da adadan silinecektir. (Cilt:3, s.377,379)

Niyetim, günü geldiğinde -şimdi değil- Kıbrıs'ın bağımsız bir devlet olarak yaşayamayacağını ekonomik açıdan ispat etmek ve suni bir bağımsızlık yerine çift Enosis tezi üzerinde zemin hazırlamaktır. (Cilt:3, s.389)

Recai Paşa bana: "yahu Dışişleri bakanı da, genel Kurmay Başkanı da "şu Denктаş'ı Vietnam'a veya başka bir yere gönderemez misiniz?" diye soruyorlar" dedikten sonra "şaka ediyorum" dedi. Şaka etmediği ve hükümetin "şu Denктаş'tan nasıl kurtulabiliriz" diye düşündüğü besbelli... Görüşmeler hakkında, Kıbrıs'taki olaylar hakkında bana artık bilgi verilmiyor. (Cilt:3, s.418)

1967'de intiharı düşündüğüm çok oldu. Allah korkusu ve çocukların sesi, o anda gülüşleri veya ağlayışları, kavgaları veya hastalıkları beni daima bu düşünceden vazgeçirirdi. (Cilt:4, s.1)

Bu ara gazeteler Kıbrıs davasına şu veya bu şekilde el atmış durumda. Körüklemeye devam ediyoruz. (Cilt:4, s.29)

Doktor, "Makarios'dan evvel idam edilmesi gereken birisi var ise o da Rauf'dur" diyormuş. (Cilt:4, s.102)

Kıbrıs'a döndüğüm takdirde "işleri karıştıracağımı, Türkiye'yi emrivakilerle karşı karşıya bırakacağımı" ileri süren ve buna inanan bir zihniyet benim adaya girmeme daima karşı koymuştur ve koymaktadır. (Cilt:4, s.156)

Cevdet Sunay, Müderrisoğlu'na Denктаş'ın Kıbrıs'a gönderilmesi, Rumlar tarafından hoş karşılanmaz, onu müfrit diye biliyorlar demiş. İyi! (Cilt:4, s.283)

İsraililerin yaptığı gibi davayı milli bir zemine dayamak ve kendi hal çaremizi empoze edecek formüller arayarak, gerekeni yapmak zorundayız. (Cilt:4, s.385)

Rum Başsavcısı Tornaritis serbest bırakılmam için uğraşıyormuş. "Bu Rauf'un deli olduğunu biliyordum, ama bu kadar zırdeli olduğunu bilmiyordum. İyi ki öldürmediler" demiş. (Cilt:4, s.402)

İLİMLİ BAZI GÖRÜŞLER

Zeka Bey, ...sonunu getiremeyeceğimiz zorlayıcı tedbirler yerine (eğer çıkış olmayacaksa veya netice uzayacaksa) daha ilımlı bir siyasetle Rumlara yaklaşarak baskıyı ve ezgiyi azaltma çareleri aramız icap ettiğine işaret etti. (Cilt:1, s.430-431)

Bu talep 'Kıbrıs Sorunu' çıktı çıkılı değişik gruplar tarafından değişik şekilde savunuldu. Örneğin, İngiliz emperyalizmi, daha 1950'lerde bu slogan altında Kıbrıs'ı elinde tutmak için siyaset yaptı; daha sonra bu talep ayaklarında TAKSİM'i önerdi, 1963'te de ünlü 'yeşil Hat'tı çizerek Kıbrıs'ta şovenizmi daha da körükledi.

Yunan emperyalizmi "Kıbrıs'lı Rumların Türkiye tehlikesine karşı endişelerini gidermek" bahanesi ile 1974 askeri" faşist darbesini CIA yardımı ile yaptı, ve 1990'larda da ortak Savunma Anlaşması imzaladı.

Türk Emperyalizmi bunlardan geri kalmadı. "Kıbrıs'lı Türklerin endişelerini gidermek" bahanesini kullanarak İngiliz Emperyalizmi ile 1950'lerde TAKSİM için askeri ve diplomatik girişimlerde bulundu. 1974'te de aday ikiye böldü.

Dolayısı ile muğlak talepler, milliyetçi-şoven çevrelere karşı yığınların mücadele gücünü köreltir, yığınları bu gerici-şoven çevrelere alet ederek, adada emperyalizmin hakimiyetini korur.

Bilimsel sosyalizmi kendine kılavuz alan Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Kıbrıs'ta güvenlikle ilgili endişelerin nereden kaynaklandığını saptayarak, bu güvensizliğe son vermek için gerekli olan önlemleri yılmadan yığınlara açıklar.

Kıbrıs sosyalist hareketi, son yarım asra yakın bir zaman içerisinde yaşanan katliamların, emperyalist-milliyetçi emeller uğruna yapıldığını yığınlara sürekli olarak açıklarken, bu katliamlara son vermenin, emperyalist çözüm planları ile değil, ancak ve ancak adada emperyalizmin hakimiyetine son vererek gerçekleştirilebileceğini savunur. Çalışmalarını Anti-

Zeka Bey: "Biz "hakkımızı alacağız" iddiası ile hep dikine gidiyoruz; fakat bu hakkı alabilecek tedbirlere başvurmuyoruz." (Cilt:1, s.435)

Halit Ali Rıza ve Berberoğlu geldiler. Uzun boylu konuştuk. Söyledikleri: "Haik moral takviyesine muhtaç değildir. Duruma alışkanlık hasil olmuştur. Kapılar açılrsa Kıbrıs'ta kalacak münevver pek azdır. Elinde imkan olanlar Ada'yı terkedecekler. Netice'den herkes ümidini kesmiştir. Ümidini kesmeyen ve "ergeç kazanacağız" diyen ve Teşkilatın belkemiğini teşkil eden bir küçük zümre vardır. Bunların imanı ve inancı sayesinde mücahitler ayakta durabilmektedir. Bunlar da ümidi kaybederse cemaatin hali dumandır..." (Cilt:1, s.588)

Plümer ve Ramadan Cemil'in müşterek görüşleri şu: "Cemaat birbirine düşmüştür. Lefkoşa'nın kapıları açılrsa adayı terk edecek veya Rum tarafına geçecek çoğu vardır. Hak, adalet yok, zorbaların idaresi var. Doktor başlangıçta her şeyi askerlere teslim etti. Şimdi hiç bir yetkisi yoktur." (Cilt:2, s.336)

Makarios'un Ankara Sefiri Ahmet Zaim "Zürih anlaşmalarının sivri uçlarını bertaraf ederek Makarios'la uzlaşmak gerekir" düşüncesini yabancı diplomatlara iletmekten geri kalmıyor. Birilerinin Ahmet Zaim'i uyarması gerek. (Cilt:3, s.257)

Sayın Dirvana'nın tutumu bambaşkaydı. Rumların hüsnüniyetine inanmıştı. Bize "Menderes'in macera politikasını takip etmeğe meyyal emrivakiler" diye bakıyordu... Dirvana'ya göre Cumhuriyet'in düşmanı bizdik. Taksim yapmak için emrivakiler yapabildik, Türkiye'yi belaya sokabildik vs. (Cilt:3, s.371-372)

Mücahitlerin "Muhtırası"na Zaim'in reaksiyonu: (Vedad'a)

Ne rezalet? Olur mu böyle şey! Kabul etmeliyiz ki Rumlar 4, biz 1'iz. (Cilt:3, s.414)

Bu gün genel komite kadrosundan bir şey beklemek hayaldir. Orada çok kıymetli, eskiden beri bu dava için mücadele eden arkadaşlar olmakla beraber, taviz politikası zihniyetinin öncülüğünü yapan, ileride Rumlar ile bir arada yaşayacağız düşüncesiyle, davranışlarını ona göre ayarlayan arkadaşlar maalesef çoğunluktadır. (Cilt:4, s.16)

Cemal Müftüzade: "Hazırlamış olduğum hatıratım neşredildiğinde (dava hayırlı bir neticeye vardığında neşri mümkün ve caiz olabilir) çok şeylere daha vakıf olacaksınız. Kendimden ziyade zavallı Cemaata acımayayım. Cemaat ne deritte, baştakiler ne deritte! (Cilt:4, s.206)

-SON-

Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti için yoğunlaştırırken, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmi birleştirme çalışmalarından da geri durmaz.

Başyazı

(başarafa 1. sayfada)

anlaşmada biz taviz verdiksek, onlar bizim alınan kararı eleştireceğimizi bilirler. Eleştirimizi her fırsatta yaparız, onlar da bize eleştirmemiz için kendi imkanlarını sunarlar ve alınan kararları bu eleştirilere rağmen birlikte hayata geçiririz. Veya tam tersi.

Siyaset dediğin böyle olmalı. Siyaset böyle yapıldığında tüm siyasi farklılıklara rağmen, tüm siyasi düşmanlıklara rağmen, her kesim diğerinin kendine üstün gelmeye çalıştığını gayet iyi bilmesine rağmen açık ve dostça iş yapılır. Güven içinde iş yapılır. Her birey, parti ve örgütün ne amaçladığı açıktır, hem kadrolar hem kitleler bilir. Hem kadrolar, hem de kitleler doğru buldukları yere gider.

Ne güzel birşey. Allah bize de nasip eder inşallah. Ama biraz zor.

Dolayısıyla gerçeklere bakalım.

Birinci gerçek şudur ki biz yaptığımız anlaşmalara uyarız. Bu nedenle de birey, parti ve örgütlere kendi Birleşik Cephe programımız dışında bir minimum ortak platform önermeyiz. Denктаş-klerides görüşmesi çerçevesinde vb. somut olaylar çerçevesinde ortak bir tavır serilemek istendiğinde bizim görüşlerimize rağmen arkadaşlar başka minimum program önerileri sunarsa onlara uyabiliriz. Bu bizim eleştiri hakkımızı saklı tutar. Halbuki yanlış bir minimum ortak platform önerisi bizden gelirse, bu platformu eleştiri hakkımızı yitiririz. Kendi önerilerini kendileri eleştiren kişi ve grupları kim dikkate alır ki?

İkinci gerçek şudur ki, bize karşı şeytanlık yapanlara karşı biz de şeytanlık yapmasını biliriz elbet. Ve biz onlar gibi yalan dolanla şeytanlık yapmayız. Doğru siyasetimizde ısrar ederek, o şeytanların siyasetlerinin yanlışlığını her fırsatta herkese duyurarak, bu fırsatı elde etmek için, eleştiri hakkımızdan bir an için taviz vermeden, gerekirse her türlü tavizi vererek şeytanlık yaparız. Alınan kararlara onlardan daha iyi uyar ve bu tavrımızla ve alınan kararların yanlışlığını her fırsatta sergileyerek alınan kararların yanlış sonuç vermesinin bizim faaliyetlerimizin sonucu değil, alınan kararların yanlışlığının sonuçları olduğunu herkese göstererek. Bu şeytanlığı yapmanın en iyi yolu da tamı tamına tek tek konularda bu şeytan siyasetçileri tavır takınmaya zorlamaktır. Siyasetlerinin genel çerçevesi doğru olmayan siyasetçiler, tek tek olaylarda tavır takınmaya zorlandıkça şapkaları düşecek kelleri gözükecektir. Bunları genel siyaset bazında tavır takınmaya zorlamak çok güçtür. Ta ki biz çok güçlü oluncaya kadar imkansızdır da. İkinci Dünya Savaşı öncesi çok güçlü Komünist partileri vardı. Sosyal demokrat-sosyal şovenler buna rağmen Komünistlerin önerilerini dikkate almadı. Bu günün şartlarında en uygun siyaset bu şeytanları tek tek konularda tavır takınmaya zorlamaktan, onların tavırlarını tek tek olaylarda genel siyasetleri çerçevesine yerleştirip teşhir etmekten geçer. Bu yapılacaktır. Çatlasalar da, patlasalar da bu yapılacaktır.

Fakat esas önemli olan, belirleyici olan işçi sınıfına ulaşmaktır, onu kazanmaktır, sendikalara yerleşmektir. Gücümüz buradan kaynaklanacaktır. Başka bir yerden değil. Birleşik Cephe siyaseti bu sayede gerçeğe dönüşecektir. Başka bir şekilde değil.

Tüm dikkatler işçi sınıfına ve sendikalara yönetilmelidir.

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

HAYDUTLAR ORTADOĞU'DA KAMPLAŞIYOR

Kısır politikacılar kafalarını kuma sokup düşünedursunlar. Denktaş ne dedi? Klerides ne yaptı? Ya takılıp kalsınlar. Manşetlerde bunu tartışadursunlar. Haydutlar bölgemizde büyük planlar peşindedirler.

Hatırlanacağı üzere gerek Amerika'da gerekse İsviçre'de yapılan ikili görüşmelerin ardında ABD-AB çekişmesinin yattığı ortaya çıkmıştı. AB'nin Rum Kesimi'ni üyeliğe alma konusunda takındığı hızlı tavır ABD'yi rahatsız etmişti. Halbrouke bu rahatsızlığını defalarca ortaya koymuştur.

S-300 füze krizii buna baağlı olarak Türkiye'nin alacağı tedbirler (savaş tamamları) bölgeyi iyice ısıtmıştır. Bu krizlerin arkasındaki dalaş ne diye sormak zamanı geldi.

2- Azeri ve Kazak petrolünün Akdeniz'e akıtılması noktasında Rusya'nın çıkarlarının ne kadar kollanacağı ve bu petrol pastasından kimin ne kadar alacağı olgusu dalaşın önemli bir boyutudur.

ABD'nin sadık müttefiki İsrail ve Türkiye ile Ortadoğu'da yeni oluşumlara gitmesi, gövde gösterisi yapması (planlanan ortak tatbikatlar) kamplaşmanın bir bacağına ortaya koydu.

AB'nin ABD rahatsızlığına, Rusya'nın petrole çıkarları eklenince kamplaşmanın diğer bacağına AB, Rusya, Yunanistan odaklandı. Bu iki haydut kampı Kıbrıs Halkı üzerine sürekli kumar oynayarak hamle yapmaktadırlar.

Denktaşın AB rahatsızlığı, Klerides'in Rus füze şantajı hep bu kamplaşmanın ürünü.

3- Sözde Anavatanların (Türkiye-Yunanistan) bizim, çıkarlarımızı savundukları lafları bşr palavradan öteye gitmeyecektir. Mensub oldukları kampın birer sadık kulu olan bu iki suni gerginlikler için anlayışların oynacağı olmuştur. (Kardak Krizi - Füze Krizi)

Sonuç olarak ABD - AB dalaşı ve bu dalaşta AB ile ittifak yapan Rusya, ABD güdümündeki BM Kıbrıs halkına birşey veremez. Onlar haydutlar çetesinin mensuplarıdır. Bu güne kadar Rum - Türk örgütlerinin buluşması ya BM, ya AB, ya da ABD girişimi ile olmuştur. Oysa bugün birçok Rum ve Türk örgütü kendi inisiyatileri ile buluşmak istemektedirler. BM'den sadece yer tahsisi istemektedirler. Yani bu haydut kulüplerine "gölge etme başka ihsan istemez" diyorlar.

Bu yaklaşıma sıcak bakmayan BM yetkilileri Ledra Palas otelini ortak etkinliğe vermekte soğuk davranmaktadır.

Yani herifler bize "Siz konuşup anlaşamazsınız. Biz İsteddiğimizde, bizim kontrolümüzde temas yapabilirsiniz." demektedirler.

İşte haydut çetelerinin gerçek yüzü.

KIBRIS SORUNU...

(baştarafı sayfa 14'de)

bunların hiç biri için izin yok. Sadece Yunanistan'daki Türkler değil, hatta Türkiye'deki Kürtler bile Kıbrıs'ın Rum ve Türklerinden daha iyi bir konumdalar. Hiç değilse yabancı bir millet onları eziyor ve "işte sorun da budur". Kıbrıs'ın Rumları ve Türkleri söz konusu oldu mu, onları ezenlerin ikisi aynı zamanda onların "kendi milliyetinden".

Kıbrıslılar ne yapmalılar?

Bir milliyetçilik türüne karşı bir diğeri mi seçmeliyiz? Kıbrıslı Türklüğü ve Kıbrıslı Rumluğu veya Türklüğü ve Rumluğu seçersek bu milliyetçilikler dayanma gücüne sahipler mi? Gelişmenin yönü bizi bu milliyetçilik türlerinden birini seçmeye zorluyor mu, bunlardan birini seçmez isek milletlerin emperyalizme karşı savaşının gelişme taleplerine uymama konumuna düşer miyiz?

Kıbrıs'ın Rumları ve Türkleri tarihi olarak Türk ve Rumlar. O halde Türklüğü ve Rumluğu seçmeli ve birbirlerimiz "anavatanlarına" karşı hakkane davranacaksak Taksim için mücadele etmeliyiz, ve tabii ki İngiltere'ye karşı da hakkane davranacaksak (veya "kendi anavatanlarımıza" karşı hakikaten "hakkaniyetli" davranacaksak niye Türkiye'yle veya Yunanistan'la birliği savunmayalım? !).

İyi ama Kıbrıs'ın Türkler ve Rumlarının "anavatanların" Türkleri ve Rumlarından farklı bir yaşamı oldu ve bizim onlardan farklılıklarımız var ve biz bu emperyalist "anavatanlar" tarafından ezilmekteyiz. Biz Kıbrıslı Rumluğu ve Kıbrıslı Türklüğü seçmeli ve Türkiye ve Yunanistan'da ki Rumlar ve Türklerle aramızda var olan milli farklılıklar temelinde Kıbrıs'ın Türkiye ve Yunanistan'dan bağımsızlığı için mücadele etmeliyiz.

Bu iki öneri de Kıbrıs'ın gerçeğini yansıtır ve burjuva bakış açısından her ikisi de doğrudur. Birincisi Türklerin ve Rumların kesinlikle karşı devrimci ve emperyalist bir milliyetçiliğini yansıtır. İkincisi ezilen Kıbrıslı Rumların ve Türklerin milliyetçiliğini yansıtır. Her ikisi de emperyalizmin, İngiliz, Türk ve Yunan emperyalizminin Kıbrıs'taki ürünleridir. Birincisi Türkiye ve Yunanistan emperyalizminin topraklarını Kıbrıs aleyhine genişletme amaçlarını yansıtır. İkincisi Kıbrıslıların bu emperyalistlerden kurtulma amaçlarını yansıtır ve bu emperyalistlerin Kıbrıslı Türkleri ve Rumları ezmelerinin özel bir ürünüdür.

Gel gelelim bunlardan herhangi birisi ve kendi başına, yani burjuva içerikleriyle bize bu emperyalistlerle savaşmak için iyi bir silah vermemektedir. Her ikisine de, ama yeni bir içerikle her ikisine de ihtiyacımız var. Bu öyle bir içerik olmalı ki Türkiye, Yunanistan ve İngiliz emperyalistlerini Kıbrıs'ın adını duymaktan bile korkutsun.

Kıbrıs'ın Rumları ve Türkleri, Türk ve Yunan emperyalizmini sadece Kıbrıs'ta değil aynı zamanda Türkiye ve Yunanistan da da yenmek, yani Türkiye ve Yunanistan'ı Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın işçileri için kazanmak amacıyla Türk ve Yunan burjuvazisinin ve dolayısıyla da Kıbrıs'ın emperyalist "anavatanla" birleşme burjuvazilerinin emperyalist milliyetçiliğine karşı savaşmak zorundadır. Kendi ülkelerinin kurtuluşu için savaşan Kıbrıslılar, aynı zamanda Türkiye ve Yunanistan'ın Türk ve Rum emperyalist burjuvazisinden kurtuluşu için savaşmak zorundadır.

Bariz nedenlerle, Kıbrıslılık, Kıbrıslı Türklük ve Kıbrıslı Rumluk Kıbrıs'ta kesin olarak oluşmuş, yerleşmiş bir milliyetçilik türü değildir. Türk ve Rum burjuvaları emperyalist emellerine savaşmak için Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında kendi milliyetçilik türlerini yayageldiler. Bu çalışma oldukça başarılı olmuştur. Sadece Kıbrıs'ın Rumları ve Türkleri "anavatanların" Rumları ve Türkleriyle ortak bir soya sahip olduklarından değil, fakat aynı zamanda ve esas olarak Kıbrıs'ın birlikçi burjuvazinin yönetimi altındaki tüm gelişme tarihi Kıbrıs'ın bir milliyetinin diğeri katliamlarını karşı, daha doğrusu bir diğeri "anavatanının" katliamlarına karşı korunması için güçlü bir "anavatan desteğini" kaçınılmaz bir ihtiyaç olarak doğurdu. Dahası, tüm bunlara rağmen Kıbrıslılık kendini empoze etmeye çalışırsa, mesela diyelim ki Rumlar arasında, "anavatanlar" da sanki sözleşmiş gibi bu gelişmeye bir son vermek için

kendilerini empoze ediyorlar. 1974 bunun tipik bir örneğidir. "Anavatanlar" Kıbrıslılığın gelişip serpilmesine izin vermeyecekler. Kıbrıslılık eğer gelişip serpilecekse önce Türk ve Rum emperyalizminin Kıbrıs'a müdahalesine bir son vermek zorundadır.

Kıbrıs'ta hali hazırda Türk ve Rum parçalarına bölünmüşlükle karşı karşıyayız. Kuzey'de Türklük ile Kıbrıslı Türklük, Güney'de Rumluk ile Kıbrıslı Rumluk arasında bir bölünmeyi kaldıramayız ve istemiyoruz. Biz, kendini Türk veya Kıbrıslı Türk, Rum veya Kıbrıslı Rum hisseden herkesin Türkiye ve Yunanistan'ın emperyalizmine karşı mücadeleye katılmasını istiyoruz, ve böylece Türk ve Rum emperyalizminin ve onların Kıbrıslı hizmetkarlarının işimizi karışmalarına bir son vererek özgür bir şekilde nasıl olmak istersek öyle olabilmeyi istiyoruz. Biz özgür olmak istiyoruz ve Türkiye ve Yunanistan'daki Rum ve Türk kardeşlerimizin de özgür olmalarını istiyoruz. Onlar sadece bizim özgür olmamıza yardımcı olarak özgür olabilirler, bizler de ancak onların özgür olmalarına yardımcı olarak özgür olabiliriz. Hepimiz emperyalizmden kurtulmak zorundayız.

Dolayısıyla, Kıbrıs'ın Rumları ve Türkleri olarak bizim "anavatanla" birlikçi burjuvazimize karşı savaşacağız, Türkiye ve Yunanistan'ın emperyalist burjuvazisine karşı savaşacağız. Türkiye ve Yunanistan'daki kardeşlerimizle ele ele savaşacağız.

Tarihin gelişme yönü milli sınırları kırma yönündedir. Emperyalizm bunu zorla, milli düşmanlıklara yol açarak yapar.

Sosyalizm milli sınırları gönüllü birlik temelinde yıkacak. Biz, emperyalizmin bize miras bıraktığı pek çok milli kargaşayı ele almak zorunda kalacağız. Bunlardan birisi de Kıbrıs'tır. Bu problemin çözüm tarzı üzerine şimdiden bir şey söyleyemeyiz. Kıbrıslık temelinde mi olacak yoksa Türklük, Rumluk temelinde mi olacak. Bunu şimdiden belirleyemeyiz. Bugün görebileceğimiz şundan ibarettir: Problem Kıbrıs'ın ulusları sosyalist uluslar haline geldiğinde çözülecek. Kıbrıslı Türklük ve Türklük, Kıbrıslı Rumluk ve Rumluk, bunların her ikisini de tanıyıp her ikisinin de burjuva içeriğine karşı savaşıp, sosyalist içeriğini

güçlendirmeliyiz. Emperyalistler tarafından yönetildikleri için ve bizzat kendi işçileri ve köylüleri için ve hele hele başka ülkelere de yaşayan ve emperyalist savaşların, katliamların içine sürükledikleri Türk ve Rum azınlıklar için hiçbir acıma hisleri olmayan Türkiye, Yunanistan (ve İngiltere'ye) karşı savaş başlat. Türkiye, Yunanistan (ve İngiltere'ye) karşı bu nedenlerle savaşmak zorundayız. Rum ve Türk olmadığımızdan değil. Rum ve Türküz. Kıbrıslı Rum ve Türk. "Anavatanların" emperyalizmine karşı savaşarak Türklüğümüzü veya Rumluğumuzu reddetmiyoruz, bunları işçilerin ve köylülerin şanına yaraşır bir şekilde, demokratik ve anti-emperyalist bir şekilde, bizim Kıbrıslı Rumlar ve Türklerin bu adada barış içinde bir arada yaşamamızı mümkün kılacak bir şekilde ileri sürüyoruz. Bunu başarmak için zalim emperyalizme, ister anavatan türü olsun ister İngiliz türü olsun, bir son vermek zorundayız. Dahası, böyle davranarak Türk ve Rum kardeşlerimize zarar vermeyiz, tam tersine onların Türkiye ve Yunanistan'ı Batılı emperyalistlere satmış olan Türk ve Rum burjuvazisinden kurtulmasına katkıda bulunuruz.

Kıbrıs Komünist Partisi mücadelesine monarşist emperyalist Yunanistan'la birliği red eden bir anti-sömürgeci mücadele olarak başladı. Kıbrıslı Rumlar Rum olmadığından değil, fakat Yunanistan gericisi, monarşist ve emperyalist bir ülke olduğundan dolayı öyle yaptı. KKP eğer Yunan komünistleri iç savaş kazansalardı Sovyetik bir Yunanistan ile birleşmeyi red etmezdi ve bu sonucu elde etmek için Rumluk faktörünü kullanmaktan da uzak durmazdı. Kıbrıslı Türk emekçiler de KKP tarafından yönetilen bir Kıbrıs'ın KKP'nin yoldaşları tarafından yönetilen bir Yunanistan ile birleşmesine karşı çıkmazdı.

Kazanacağız.

Kıbrıs'ta kazanacağız, Türkiye'de kazanacağız, Yunanistan'da kazanacağız.

Dahası var; İngiltere'de de kazanacağız.

- SÜRECEK -

DIŞ BASINDAN

EMEĞ GAZETESİ

DOÇ.DR FİKRET BAŞKAYA -Türkiye ve Ortadoğu Forumu Vakfı Başkanı

Bu gün Amerikan emperyalizmi insanlığa yönelik tarihte görülmemiş bir saldırı başlatmış durumda, ama kendileri buna saldırı demiyorlar da "Yeni Dünya Düzeni" diyorlar. Onun için 'nereye baktığın değil, nereden baktığın önemlidir' denmiştir. Barış ABD'nin işi değil, emperyalist saldırıdan zarar görenlerin işi, öyleyse gerçek barış emperyalist hegemonya altında mümkün değildir.

- Bu dünyada herkes için aynı anlama gelen bir kavram yoktur. Toplum sınıflara bölünmüş olarak kaldıkça bu durum da devam edecektir. Bu yüzden gerçekten birşeyler yapmak istiyorsak mutlaka kavramları, dolayısıyla ideolojik mücadeleyi önemsememiz gerekiyor. Zira sözcükler ve daha genel olarak kavramlar ekseri yalan söylemek, gerçeğin üstünü örtmek, ideolojik mistifikasyon yaratmak için kullanılıyor. Demek ki bir yerde bir kavramın veya sözcüğün kullanılması, orda o sözcüğe veya kavrama uygun bir 'gerçekliğin' var olduğu anlamına gelmiyor. Bu durum 'barış' kavramı için de öyledir. Biliyorsunuz, emperyalist dünyanın efendisi, hegemonik gücü Büyük Britanya iken işte 1800'lü yıllarda, 1914'te ve nihayet 1945'e

kadar 'Pax Britannica', 1945'den sonra da 'Pax Americana' deniyor. Hegemonik güç tarafından bakıldığında 'barış' sözcüğü, İngiliz veya Amerikan hegemonyasının "sorunsuz" bir

biçimde ya da olabildiğince az sorunlu olarak sürdürülmesi demektir. Ama hegemonya altındaki toplumlar, uluslar, insanlar için Pax Britannica'nın, Pax Americana'nın vb. anlamı farklıdır. İngiliz veya Amerikan Emperyalizmi için 'barış' demek, hegemonyanın sürmesi demektir. Ama, emperyalist dünyanın barış dediği başkaları için esaret, kölelik, tutsaklık vb. gibi anlamlar içerebilir.

Kendi payıma 'barış' kavramının bizim tarafımızdan, yani Marksistler, sosyalistler tarafından yeterince tartışılmadığı kanaatindeyim. Aslında 'barış' güç dengesinin kağıt üzerine yazılması ve herkesin neyi ne kadar yapacağını belirlemesidir. Eğer bu söylediğim doğruysa bu sınıf mücadelesinin aldığı biçimlerden biridir. Clausewitz, 'savaş, politikanın askeri araçlarla sürdürülmesidir' demiştir. Eğer savaş politikanın bir biçimi, versiyonuysa barış da politikanın askeri olmayan araçlarla, mesela poliseye araçlarla sürdürülmesidir diyebiliriz. O zaman gerçek barışın kapitalist barbarlık altında gerçekleşme şansı da yoktur. Silahların konuşmadığı durumda da değişen esasa ilişkin değildir. J.J. Rousseau, kapitalist patronun nasıl aç gözlü olduğunu anlatmak için, patronun ağzından işçiye şunları söyletiyordu: "Bana ihtiyacınız var çünkü siz yoksulsunuz, ben zenginim; öyleyse gelin bir anlaşma yapalım; size, bana hizmet etme onurunu bahşedeceğim, ama bir şartla sahip olduğunuz sınırlı şeyleri de bana vereceksiniz, o zaman size hükmetme zahmetine katlanabilirim." Bakın eğer işçi patronun teklifini kabul ederse, ve onun hesabına o şartlarda çalışmaya razı olursa bu bir savaş durumu değil, peki bu bir "barış durumu mudur? Bir sınıf mücadelesi durumudur..." Öyleyse gerçek barışın olabilmesi için, bir onur, haysiyet öğesi içermesi gerekiyor. Aksi halde kölelik statüsünü barış diye ifade etmenin hiç bir kıymet-i harbiyesi yoktur.

Ünlü Fransız tarihçisi Fernand Braudel: "Birçok savaş bir arada olabilir, ilkel veya modern, nasıl kölelik, serflik ve kapitalizm bir arada var olabiliyorsa. Herkes yapabildiği savaşı yapar" diyor. Eğer sorunuza dönersek Amerika'nın barışı Amerikan hegemonyasını güvence altına alan bir manipülasyondan başka birşey olamaz. Bugün Amerikan emperyalizmi insanlığa

ama kendileri buna saldırı demiyorlar da "Yeni Dünya Düzeni" diyorlar. Onun için "nereye baktığın değil, nereden baktığın önemlidir" denmiştir. Barış ABD'nin işi değil, emperyalist saldırıdan zarar görenlerin işi, öyleyse gerçek barış emperyalist hegemonya altında mümkün değildir.

Dikkat ederseniz, sorunuzda da var, şu pis savaş dursun diyenler egemen kliğin adamları ve sözcüleri tarafından "böbücü", "yıkıcı", "terörist", vb. olarak nitelendiriliyor. Neden? Çünkü adamlar mevcut durumun devamından yanalar. Eğer bir uzlaşma olursa, bu Kürtlerin kimi haklara kavuşması anlamına gelecek. Oysa Türkiye'nin egemenleri karşı tarafın dayatması sonucu birşeyler koparmasını asla hazmedemez. Tebasının "kötü alışkanlıklar" edinmesinden korkar. Zira onun kitabında özgürlük, demokrasi, vb. gibi kavramlara yer yoktur, ama ağzlarını her açtıklarında Türkiye'nin "laik, demokratik vs" olduğunu söylerler... Bu saçmalığı teşhir etmeye kalktığınızda da anayasayı örnek gösterirler... İşte derler: "Bizim anayasamızda böyle yazıyor." Birincisi onu anayasaya kim yazdı, ikincisi orada yazılı olmasının ne gibi bir kıymeti harbiyesi vardır?

- Eğer Kürt sorunu bir çözüme kavuşacaksa bunun bir tek yolu var. Kürtlerin dayatmasına Türklerin ve başka halkların destek vermesi. Eğer bu olmazsa, Kürtler on yıllardır sürüp gelen "tecritten" kurtulmazlarsa, haklı mücadelelerinde yanbaşılarında güvenilir müttefikler bulamazlarsa, savaş devam eder. Ve eğer söylediğim tarzda bir dayanışma gerçekleşmezse ve Türk egmen sınıfı "gerçek barışa" zorlanmazsa yapılacak hiçbir "barış" barış olamaz. Filistin'deki durumu görüyoruz. Filistin halkının başına gelen, tecritten bir türlü kurtulamamak ve devrimci güçlerin desteğinden mahrum kalmakla ilgilidir.

Oslo süreci denilen son tahlilde bir "Amerikan barışıdır" ve Filistin halkının köleliğinin devam etmesidir. Siyonizmin konumunun güvence altına alınmasıdır.

Kitlese kapitalizm çağında ve emperyalizmin "küresel püskürtme stratejisinin" geçerli olduğu bir dünyada, kapitalizme, emperyalizme cepheden karşı çıkmadan hiçbir yerde hiçbir barış olanağı yok. Hiçbir ikiyüzlülüğe ve opotrünizme kapılmadan bunu açık yüreklilikle, cesaretle ve yüksek sesle söylemek zorundayız. Aksi halde emperyalizmin dayattığı "Yeni Dünya Düzeni'nin" "yeni köleleri" olmaktan kimse kurtulamaz. Zaten büyük insanlık da bu saldırı karşısında sessiz ve tepkisiz kalmaz. Ve kalmayacak... Aksi halde böyle bir şey, eşyanın tabiatına aykırı olurdu...

Eğer gerçekten bir "Kürt barışı" olacaksa bu emperyalistlerin değil, emperyalizmden zarar gören bu coğrafyada ve başka yerlerde aynı kaderi paylaşan insanların mücadelesinin eseri olabilir. O zaman "barış" kavramının içeriği de şimdikinden farklı olur... Onun dışındaki her "çözüm" emperyalistlerin ve buralardaki taşeronların marifeti olabilir ki, mevcut durumun "yeni bir görüntü altında" devam etmesinden başka birşey değildir. Dolayısıyla Kürtlerin kaderi ve nihai kurtuluşu emekçi halkın mücadelesine ve enternasyonalist dayanışmaya bağlıdır. Zaten bugün ayrıca bir Kürt sorunu varsa, bu sömürgecilerin, emperyalistlerin, Türk egemenleriye ortaklaşa tezgahladıkları bir şeydir. Dolayısıyla çözümünü de onlardan bağımsız olmayacaktır...

ABONE OLMAK İÇİN BANKA MAKBUZU İLE BU KUPONU ALTTAKİ ADRESE GÖNDERİN

ADI, SOYADI:.....

ADRES:.....

**YILLIK ABONE TUTARI :
KKTC: 1,200,000 TL/TC: 1,300,000 UK: £10**

**Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler Kooperatif Tasarruf
Bankası Hesap No: C 03413 -Güzelyurt**

**Adres:
Bekiroğlu İşhanı No: 1
MÜFTÜ ZİYAL SOK.
LEFKOŞA Mersin 10 - Türkiye
Tel-Fax (Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597.**

ANKA KUŞU

A.SAVAŞ

Biz bu sütunda okuyucuya, köşe ismimize uygun iyi, güzel müjdelere vermeyi planlıyorduk. Ama, maalesef olayların gelişimi bizi Kıbrıs sorununun karmaşık labirentine istemeden de olsa soktu.

Kıbrıs Sorunu denen bu çok bilinmeyenli denklemin içine girip de karamsar tablolar çizmemek, bu çember içinde bocalamamak çok güç.

Kıbrıs sorununa çok bilinmeyenli bir denklem özelliğini veren nedir? Bir kere, herşeyden önce, Kıbrıs Doğu Akdeniz'de, dolayısıyla da Ortadoğu'da 'batmayan uçak gemisidir'. Biliyoruz bu çok klasikleşmiş bir söylem. Diyorlar ki, büyük devletlerin elinde uzun menzilli füzeler vs. varken Kıbrıs gibi bir "uçak gemisine" ne gerek var? Öyle mi, acaba? Öyle olsaydı, Amerika 6. filosunu Akdeniz'de dolandırma gereğini duyar mıydı? Ya İngiliz, büyük bir inat ve dalaveralarla Kıbrıs'taki üslerini muhafaza etmeye çalışır mıydı? Doğrudur, "Kıbrıs Akdeniz'de batmayan bir uçak gemisidir" klasikleşmiş bir görüştür. Tıpkı Gorki'nin Ana romanının, Şekspir'in Hamlet'inin Betoven'in senfonisinin klasikleşmesi gibi.

Daha düne kadar, AB'nin Kıbrıs sorununa dönük politikalarını açıkça onaylamayan İngiltere, geçen hafta en yetkili ağzından Kıbrıs'ın AB'ye üyeliği için "çözümün" şart olmadığını, Kıbrıs sorununa bir çözüm bulunmadan da Kıbrıs'ın AB'ye üye olabileceğini düşündüklerini ortaya koydu. Mr. Cook'un bu açıklaması ne anlama geliyor? Açıkça belli ki, İngiltere Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünden yana, Kıbrıs bölünmüş kalsın ki, İngiliz üsleri tartışma konusu yapılsın; Rumlar Türklerle, Türkler de Rumlarla uğraşmaya devam etsin!

Ya İtalya'ya ne demeli? O da en yetkili ağzından KKTC'nin tanınmasından, adada iki devletten bahsetmeye başladı. İtalya'nın bu son tavrı AB politikalarıyla ne derece uyum içindedir? Hangi Avrupa Birliği? Sorusunun sorulması gerekmiyor mu sizce? "Ben de pay istiyorum" deyen ve AB maskesiyle Kıbrıs sorununa balıklama dalmaya çalışan Almanya'nın AB'si mi? Yoksa, Kıbrıs'ın bir bölümü zaten benim, üslerime dokundurtmam, tartışmam bile "diyen İngiltere'nin AB'si mi? Bu arada son açıklamalarıyla Türkiye'yle dolayısıyla da ABD politikasıyla, ürkek de olsa, "flört" politikasından yarar uman İtalya'nın AB'sini de unutmamalı.

Belli ki işler ciddileşiyor. "oynaşma" dönemi, daha doğrusu peşrev dönemi bitiyor, güreşçiler iyiden iyiye güreşe hazırlar. Rakiplerine "el-ense" çekmek için sabırsızlanmaya başladılar.

Yok canım "Kıbrıs'ta savaş çıkmaz artık" diyenlerden misiniz yoksa siz de? (Tıpkı 1980'lerde "Türkiye'de artık askeri darbe olmaz" dediği gibi... Ne oldu? Bunu iddia edenlerin iddialı sözleri kulaklarda iken "REFAHYOL" iktidarını Mesut Yılmaz alaşağı etti diyecek kadar saf değilsiniz herhalde.

Savaşın politikanın bir devamı olduğu gerçeği akıldan çıkarılmadığı, Kıbrıs sorununa taraf olan devletlerin paylaşımlarında kolay kolay uzlaşamayacakları ölçüde savaş olasılığının hiçbir dönemde dışlanamayacağı kolayca anlaşılacaktır.

Denktaş bunu çoktan gördü, bize sorarsanız. Hazırlıkların farkında değil misiniz yoksa? Sadece askeri deği, her açıdan hazırlanıyorlar. "Ulusal Kongre" gereğini Denktaş iş olsun diye mi ortaya attı? Hiç sanmıyoruz...

Bırakın, CTP ve TKP "meclisimiz varken Ulusal Kongre "yersiz ve gereksiz" deyip sözde meclislerine sahip çıksınlar. Zaten TKP sözcüsü Varoğlu BRT ekranından "Kıbrıs sorununda tüm partiler aynı düşünüyor. Fark yöntemlerde" diyerek bu gerçeği teyit etmedi mi?

Peki ne yapmalı? Bizce artık Kıbrıs'ın bölünmüşlüğüne onaylamayanlar "ıvır-zıvır"la uğraşmayı ve ağlaşmayı bir yana bırakıp gerçek bir kongre; DEMOKRATİK HALK KONGRESİ için elinden geleni yapmalı. Arif Hoca'nın deyişle "hesaplaşmak ve helalleşmek" için.

Şimdi karar verme zamanıdır: Denktaş'ın "Ulusal Kongre"sinden mi, Kıbrıs Halkının DEMOKRATİK HALK KONGRESİ'nden yana mısınız? Hodri Meydan...

KIBRIS SORUNUNUN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

(sayı 20'den devam)

SORUN, TÜRK DEĞİL - KIBRISLI TÜRK VEYA, YUNAN DEĞİL - KIBRISLI RUM OLMAK MI?

Kapitalizmin ve onun son türü olan emperyalist kapitalizmin insanlıkla bir tek ilişkisi vardır. İnsan toplumunun bir ürünü olmak. Bunun dışında kapitalizm hayvanlar alemine özgüdür, **barbarlıktır**.

Milletlerin hayatları açısından da durum aynıdır. Geri ulusların tam gelişmiş ve kültürlü uluslar haline gelmesine izin vermez. Bazılarını sonu gelmez bir yoksulluğa ve köleliğe zorlar, bazılarını yok eder. En modern uluslar bile onun gazabından kurtulamazlar. Almanlar, Japonlar ve İtalyanlar da hala A.B.D.'nin askeri baskısı altındadır. Dünyanın en modern ulusu olan Ruslar, emperyalistlerin ortak faaliyetleri sonucu olarak bir çok ülkede hiçbir hakkı olmayan azınlıklar konumuna düştüler. Milletler sadece ve sadece emperyalistlerin pis arzularını tatmin etmek inedeniyle bölünürler. Kendisini şu veya bu büyüklükte bir emperyalistni yönettiği bir ülkede azınlık konumunda bulan milletin Allah yardımcısı olsun. vb. vb.

Emperyalizm şartlarında ortaya çıkan süreçlerden biri de şudur: bir millet kendi devletini kururken, aynı milletin bir parçası kendisini başka bir millet tarafından kurulmuş bir devlette azınlık konumunda bulur. Feodal Osmanlı imparatorluğu döneminden beri Rumlar ve Türkler bugün Türkiye ve Yunanistan'ı oluşturan topraklarda yaşadılar. Bugün Türkiye ve Yunanistan'ın parçaları olmayan topraklarda da yaşadılar. Türkiye ve Yunanistan'ın kurulmasından sonra,

da hala Balkan ülkelerinde ve Türkiye ve Yunanistan'da yaşayan Türk ve Rum azınlıklar var. Kıbrıs'ın Rumları ve Türkleri bu sürecin, milli devletler kurulurken bu milliyetlerin başka milletler tarafından yönetilen devletlerde azınlıklar olarak kalmaları sürecinin bir parçasıdır. Kıbrıs'lı Türk ve Rumlar İngiltere'nin sömürgeci (kolonist) yönetimi altında kaldılar. İngiliz emperyalizmi öyle istedi ve dolayısıyla da zorla öyle olmasını sağladı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Türkiye ve Yunanistan, bu "anavatanlar". ABD'nin yarı-sömürgeci haline geldiler ve burjuvazi tarafından yönetilmekteydiler. Küçük burjuvazinin bile emperyalist bir eğilimi olduğu için bu ülkelerinde de emperyalist eğilimi vardı ve vardır da: Kendi topraklarını komşuları aleyhine büyütme eğilimi, "kendini" milli azınlıklarını ezme eğilimi. Bu eğilimi tatmin etmek için Rum ve Türk milli azınlıklar kullanılmışlardır ve hala daha da kullanılmaktadırlar.

Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra ve İngiliz emperyalizminin de kışkırtmasıyla Yunanistan "Rumları Türk baskısından kurtarmak için" Türkiye'yi işgal etti. Sonuç Yunan burjuvazisinin umduğunun tersi oldu. Türkler Rumların hemen hemen hepsini Türkiye'den attılar. Savaşlar, katliamlar, göçler. Dahası, nüfus değişiminden sonra bile Yunanistan'da oldukça büyük bir Türk azınlık kaldı. Halbuki Türk burjuvazisi Türkiye'de kalmış olan tek büyük Rum azınlığını da 1956 Kıbrıs olaylarını kullanarak Türkiye'den temizledi. Bu şekilde Türkler Rum

problemlerini tipik bir Türk metoduyla "çözdüler". Daha doğrusu çözdüklerini düşündüler, çünkü Rum emperyalizmi Karadeniz kıyılarından Güney Ege'ye kadar Rum topraklarını geri alma ve İstanbul'u, Konstantinapol'u başşehri yapma fikrinden vaz geçmedi. Rum emperyalizmi bu megola-idea'yı (yüce fikir) terk etmez de. Başka bir deyişle Türk emperyalizmi Rum problemini çözmemiştir. Rum burjuvazisi Türkleri Rodos'tan "temizledi" - tipik Rum (Balkan) üsülü hepsini öldürdü. Yunanistan'daki Türk köylülerinin topraklarını terk etmesi için elinden geleni yapıyor. Kıbrıs'taki Türkleri "temizlemek" için Rodos metodunu kullanmayı denediler. Hepsi boşa çıktı, Türkler oldukları yerlerde duruyorlar. Hepsi bu da değil. Türk emperyalizminin Ege ve Balkanlar konusunda planları var. Başka bir deyişle, nasıl ki Türk burjuvazisi Rum azınlıklarını temizliyerek Rum problemini çözemedi, Rum burjuvazisi de Yunanistan ve Kıbrıs'taki Türk azınlıklardan kurtulsa bile Türk problemini çözemez.

Türkiye'nin Rum problemini, Yunanistan'ın da Türk

Türkiye'nin Rum problemini, Yunanistan'ın da Türk problemini çözebilecek bir tek güç var: bu güç milletlerin ezilmesine, emperyalizme sonuna kadar düşman tek güçtür. Bu güç proleterya'dır. Sadece Rum ve Türk proleterya'sı, Türk ve Rum emperyalizmine ve Türklerle Rumlar arasında savaflara ve katliamlara yol açan bu rezil güçlere bir son verebilirler.

problemini çözebilecek bir tek güç var: bu güç milletlerin ezilmesine, emperyalizme sonuna kadar düşman tek güçtür. Bu güç proleterya'dır. Sadece Rum ve Türk proleterya'sı, Türk ve Rum emperyalizmine ve Türklerle Rumlar arasında savaflara ve katliamlara yol açan bu rezil güçlere bir son verebilirler.

Kıbrıs'lı Rumlar ve Türkler Yunanistan'ın parçası olan bir Kıbrıs'ta yaşayabilirlerdi. Kıbrıs'lı Rumlar tam anlamıyla Rum olurlardı ve milli azınlıklarını ezmeyen bir Yunanistan'da ve Yunanistan üzerinde emperyalist planları olmayan bir Türkiye'ye komşu olarak yaşayan Kıbrıs'lı Türkler de Türk mü yoksa Kıbrıs'lı Türk mü olduklarını düşünmezlerdi bile, Yunanistan'da yaşayan Türkler olurlardı. Fakat bugün, Yunanistan'da yaşayan Türkler var ve bunlar baskı altında oldukları için Türk emperyalizmine iyi bir insan malzemesi oluşturuyorlar, çünkü bugün Türkiye emperyalist bir ülke. Ve bugün, Türkiye, Kıbrıs'lı Türkleri Türk ilan edip topraklarını genişletmek için onları kullanıyor. Kıbrıs'lı Rumlar ve Türkler Türkiye'nin bir parçası olan bir Kıbrıs'ta yaşayabilirlerdi. Kıbrıs'lı Türkler tam anlamıyla Türk olurlardı ve milli azınlıklarını ezmeyen bir Türkiye'de ve Türkiye üzerinde emperyalist planları olmayan bir Yunanistan'la komşu olarak yaşayan Kıbrıs'lı Rumlar da Rum mu yoksa Kıbrıs'lı Rum mu olduklarını düşünmezlerdi bile, Türkiye'de yaşayan Rumlar olurlardı. Fakat daha 1956 kadar yakın bir geçmişte binlerce Rum Türkiye'den kovulmuşlardı, bugün Türkiye'de çok küçük bir Rum nüfus çok zor şartlar da yaşıyor ve bugün, Yunanistan emperyalist bir ülke. Ve bugün, Yunanistan, Kıbrıs'lı Rumları Rum ilan edip topraklarını genişletmek için onları kullanıyor.

İngiltere Kıbrıs'ın Türkiye veya Yunanistan ile birleşmesine müsaade etmedi. Kıbrıs'ı kendi sömürgeci olarak istedi ve öyle tuttu. Bu Kıbrıs'lı Türkler ve Rumlar için ne anlama geldi? -Bu, onların Türkiye ve

Yunanistan'daki Rum ve Türklerden farklı bir yaşamları olması anlamına geldi. Tüm bu ayrılık döneminden sonra bu Rumlar ve Türkler Kıbrıs'lı Rum ve Türk ulusları olarak, Türkiye ve Yunanistan'daki Rumlardan ve Türklerden ayrı ve farklı birer ulus olarak oluşabilirlerdi. Fakat, daha önce de dediğimiz gibi, emperyalizm barışçıl bir süreç değildir, savaşçı bir süreçtir, ve sadece İngiltere emperyalist değil, Türkiye ve Yunanistan da emperyalist. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan Kıbrıs'lı Türkler ve Rumların Türk ve Rum olmalarının imkanlarını sağlayamadı, ama aynı zamanda onların ayrı, farklı uluslar olarak ortaya çıkmalarına da izin vermedi. İngiliz, Rum ve Türk emperyalizmleri onlara farklı ve ayrı bir yaşamı empoze ederek, onların tam anlamıyla Rum ve Türk haline gelmelerine izin vermiyor; onları emperyalist Türkiye ve Yunanistan'a bağlamaya çalışarak da onların ayrı ve farklı uluslar haline gelmelerine de izin vermeyecekler.

Kıbrıs'ın Rumları ve Türkleri, Türklüklerini ve Rumluklarını hissediler, fakat Türkiye ve Yunanistan'dan ayrı ve farklı bir yaşama sahip olmuş olmaları ve bilhassa da Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'ta ki emperyalist faaliyetleri onların kendilerinin Türkiye ve Yunanistan'da ki Türklerden ve Rumlardan farklılıklarını da hissetmelerine yol açar; Türkler ve Rumlar tarafından ezilen farklı uluslar olarak, Kıbrıs'lı Türkler ve Kıbrıs'lı Rumlar olarak görürler kendilerini.

Kıbrıs'lı Rumlar ve Kıbrıs'lı Türkler arasında ikircikli bir süreç sürmektedir. Rumluk ve Kıbrıs'lı Rumluk, Türklük ve Kıbrıs'lı Türklük ileri sürülmekte, sadece aynı anda farklı kişiler tarafından değil, aynı anda aynı kişiler ve ayrıca farklı anlarda ve farklı şartlarda aynı kişiler tarafından.

Bu, İngiliz, Türk ve Yunan emperyalizmlerinin Kıbrıs'ta ki faaliyetlerinin bir sonucudur. Rumların ve Türklerin barış ve işbirliği içinde ve bir arada yaşayabilmeleri için gerekli şartları yaratamıyorlar. Özel olarak Kıbrıs'lı Türkler ve Kıbrıs'lı Rumlar için onların Türkler ve Rumlar olarak Türkiye'nin ve/veya Yunanistan'ın parçaları olarak yaşamaları imkanını yaratamıyorlar ve aynı zamanda onların Kıbrıs'ta ayrı ve farklı uluslar olarak (veya Rumlar ve Türkler olarak) bu küçük adada barış ve işbirliği içinde yaşamalarına da müsaade etmiyorlar. Kıbrıs'ın Rumları ve Türklerine

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM YAYINCILIK

ADRES: BEKİROĞLU İŞHANI NO:1

MÜFTÜ ZİYAİ SOKAK- Lefkoşa

Mersin 10 - TÜRKİYE

Tel-Fax: (Merkez) 0(392) 2282293

(Güzelyurt) 0(392) 7144597

Basıldığı Yer:

ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

Tel: 2282215